

Salezijanska Poročila.

Glasilo salezijanskih sotrudnikov.

* Turin - Via Cottolengo, 32 *

VSEBINA: O petdesetletnici papeževega mašništva	253	Pobožnost do Marije, pomočnice kristjanov:	
Na vzhodu	250	a) Marija varuhinja v vojski	270
Življenje častitljivega don Boska	257	b) Svetišče sv. Marije Rešiteljice	271
Pravi pojem o sal. sotrudniku	261	c) Milosti	272
S pedagogičnega polja	261	Češčenje presv. Jezusovega Srca:	
Otrokom	262	a) Ti mi bodi prijatelj	272
Odpustki salez. sotrudnikov	262	b) Češčenje v mesecu januarju	273
Iz salezijanskih misijonov:		Avtograf sv. očeta Pija X.	274
a) Patagonija	263	Pogled po svetu	275
b) Iz Magelhāenovega preliva	263	Različno: Zasluge rimskih papežev	275
c) Skozi Ekvador	264	Nevesta Presv. Srca ali Blažena Margareta Marija	
Dvanajst let nazaj	266	Alacoque	277
Sestra Terezija Rinaldi	268	Nekrolog	278
Knjige poslane v dar	269	Kazalo za leto 1907	279

O petdesetletnici papeževega mašništva.

VESELIMO se, dragi sotrudniki, leto veselja je začelo izhajati — leto petdesetletnice papeževega mašništva! Ves svet se pripravlja, da pokaže svojo naklonjenost in spoštovanje. Bogati darovi, potovanja v Rim, slovesne božje službe in sto in tisoč drugih sredstev, katera vzbujajo sinovska ljubezen, bode služilo, da se praznuje veseli spomin. In kako naj bodo tega deležni naši sotrudniki? Gotovo ne bodo ostali zadnji, ker opominjajo jih zgledi don Boskovi, naj bodo vedno med prvimi, najbolj goreči za rimskega papeža.

„Ljudje delujejo, Bog jih vodi...” se je reklo na prvem shodu salezijanskih

sotrudnikov v Bologni. — Dokaz te resnice — je rekel govornik — imamo v don Bosku, ki je v manj kot 50 letih sredi tisoč ovir in tisoč težav razširil po celem svetu svojo napravo... A kje — je vprašal govornik — kje je zajemal don Bosko to moč? Odkod ona srečna predrznost, ki dela iz njega, iz ponižnega duhovnika, eno najlepših prikazni v stoletju?...” In je odgovoril: „Skrivnost don Boskove velikosti, stanovitosti in mogočnega razširjanja njegovih del je v spoštovanju in popolni podložnosti do sv. Stolice. Marija Pomočnica je bila njegova zvezda, papež njegov vodnik, njegova luč, vogelni

salezijance in njihove gojence, marveč tudi sotrudnike in sotrudnice.

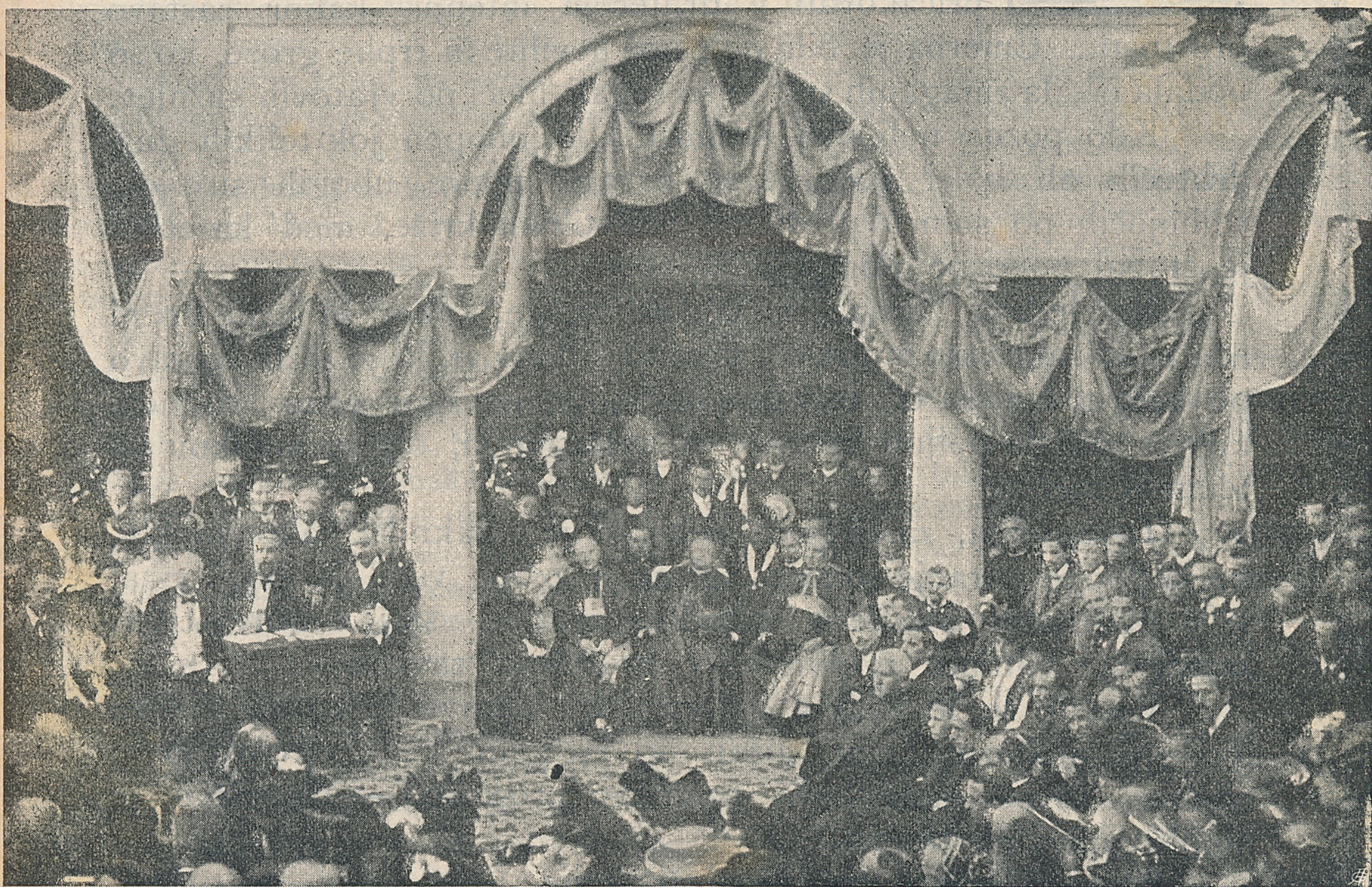
Poslušajte!

15. julija l. 1886. je imel krog sebe zbranih lepo število nekdanjih gojencev iz oratorija, duhovnikov, in tem je rekel:

„Delovanje salezijanskih sotrudnikov ima namen vzdigniti iz mlačnosti toliko kristjanov in jim vdihniti ljubezen. To

Prišel bo čas, ko bo beseda sotrudnik veljala isto, kot beseda kristjan. Božja roka jo vzdržuje. Sotrudniki bodo pomagali razširiti katol. duha. Bolj ko bo preganjana sv. stolica, tembolj jo bodo povzdigovali sotrudniki, bolj ko se bo širila brezvera, tembolj bodo povzdigovali sotrudniki baklje delavne vere (1).

Visoke besede, ki nam naznanjajo

Na grobu častitljivega don Boska v Valsaliče pri Turinu.

je ustanova, ki je tem časom nad vse prikladna, kakor je rekel sam sv. oče...”

In je takoj pristavil:

„Ali bi mogel en sam človek storiti toliko, kolikor smo storili mi? Ali bi mogel razširiti evangelij na vse strani? Ne, en sam človek bi tega ne mogel. Ni bil don Bosko, bila je božja roka, ki se poslužuje sotrudnikov. Poslušajte! Vi ste ravno zdaj rekli, da skoraj vsi ljubijo družbo sotrudnikov. In jaz pristavim, da se bo ta razširila povseh krajih.

globoke opomine: kažejo namreč, kakšno naklonjenost in spoštovanje morajo salezijanski sotrudniki vedno in povsod izkazovati rimskemu papežu.

To spoštovanje poskusimo pokazati še posebno v letošnjem letu, ko se veselimo njegovega slavlja; pokažimo ga z delovanjem v korist krščanskih naprav, pokažimo ga zlasti z molitvijo, da bi papež Pij X. še dolgo obsvital svet in razganjal temo hudobnega duha!

(1) *Bollettino Salesiano*, 1886, str. 88.

NA VZHODU.

PRIČAKOVALI so ga očaki, zaprti v starih grobovih babilonskih planjav, pričakovali so ga preroki, katerim se je nekoč nasmehnil v skrivnostnem snu; in narodi pod bremenom samosilja so ga pričakovali v drhtečem ihtenju, kakor zastavo prostosti... Čmerna je bila noč, noč nevihte in trpke groze, ko so bodala iskala zmaganih src, in so segali meči po vratovih sužnjev.

Kdo pozna neljudno sužnost, kdo obupen jok tolikih duš, drhtečih ob boli? Kdo, kdo krvave upore ubogih sužnjev, zdihujočih po solncu prostosti, pribitih na križe, med katerimi je stopal ponosno Pompej?

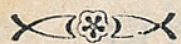
Noč je bila burna... mižale so zvezde, kakor bi spale nočni sen in so zakrivale milne oči družini Adamovi, ki je lezla sanjavo po bregu, trudna od težkega hóda, tje navzgor proti vrhuncu, kjer je sanjala poljub resnice. A našla ga ni, orgije malikov so temnile razum.

Toda tema, zastirajoča nebo, se je umaknila, kakor megla, ko jo popije jutranje solnce. Solnce je izšlo: vstal je Bog: vstal je o ponižnem blesketu vzhodne zvezde, vstal v mirni tišini zapuščene votline, zgubljene v brezmejni ravani.

Veselje se je zlilo v glasen klic, narava je kipela v čisti ljubezni, ljubezni žejni sužnji so vzdignili čelo, okrvavelo in trudno, in se nasmehnil nasmehu prostosti — človeštvo je molilo zahvalno pesem.

Po temi solnce, po smrti življenje.

In Novorojenček, nepoznan od bogatinov, zaželjen od močnejšev in od pastirjev in otrok poljubljen, je odprl oči in se nasmehnil; procesije romarjev so se zbirale ob njem, in vsi so peli skrivnostno pesem, ki se je vsipala iz milnih zvezd: „Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus — slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.

Mir! dragostni zaklad dobre in verne duše: notranji in zunanji mir; mir z Bogom, s seboj, z bližnjim; mir, katerega je prinesel na zemljo Jezus in so ga oznanjevali angeli v sveti noči, naj oveseljuje tudi vas, blagi sotrudniki! Je goreče voščilo, katero kličemo iz srca, in bomo prosili zanj v sveti noči.

ŽIVLJENJE ČASTITLJIVEGA DON BOSKA.

XLIII.

Don Boskovo zatajevanje — Opat Stellardi se hoče prepričati — Zaspanec ga premaga — Omotica.

Rakor don Boskova dela, tako čudovite so bile njegove kreposti. Živel je po zgledu Jezusa Kristusa, prepričan, da je nebo le za tiste, ki skupno z njim trpijo na zemlji. Zato se ni bal zatajevanja in se je vsak dan zatajeval v jedi, pijači in spanju. Nikdar se ni pritoževal vsled hrane, bil je zadovoljen, da je imel, kolikor je zahtevalo zdravje. Izogibal se je močnih pijač, v katerih se skriva nečistost, in je večkrat rekel svojim gojencem: — Dajte mi dečka zmernega v jedi in pijači, in videli ga boste krepostnega, gorečega in zvestega v svojih dolžnostih.”

Te njegove besede so imele tem večjo moč, ker so ga videli vedno zmernega. Ni pa kazal na zunanje nikake posebnosti; le malokdo je mogel opaziti njegovo zatajevanje — le tisti, ki so živeli dolgo z njim. „Jaz,” tako pravi klerik Ascanio, „nisem opazil nič posebnega. Da bi se bičal, ga nisem videl, niti, da bi se mučil z dolgimi posti, a vendar vsled stanovitnosti in radodarnega zatajevanja v malih stvareh smemo primerjati njegovo življenje najbolj ostremu življenju redovnikov. Bolezni, nasprotstva in preganjanja so bili vsakdanji križi, ki mu jih je nakladal Jezus, katere je pa vedno potrpežljivo nosil.”

Isti klerik pristavi: „Prepričan sem, da je prebil cele noči v molitvi, v pisanju dobrih knjig in v drugih opravkih.” Do petdesetega leta, kakor je zaupal don Rui, je spal le po pet ur ponoči, vsak teden pa je prebil eno noč brez spanja.

Zjutraj je vstajal ob petih. Ko so šli dečki v cerkev, jih je že čakal pri spovednici. Če ga je jutranji svit našel pri mizi, kjer je prebil noč v delu, je vstal in šel spovedovat. Po sv. maši se je zopet vrnil na delo.

Za zajutrek je imel črno kavo. Le zdajpazdaj je vzel košček kruha in ga zaužil skupno s kavo. Ko je zvonec vabil h kosilu, imel je največkrat še polno obiskov, in ni hotel nikogar pustiti, da bi odšel nezadovoljen, vse je poslušal s čudovitim potrpljenjem in vsem želel ustreči.

„Njegova hrana,” pripoveduje monsignor Cagliari, „je bila revna. Jaz gojenec l. 1852. in 1853. sem večkrat opazoval njegovo hrano. Juho je imel isto, kakor mi; prikuho mu je na-

redila dobra Margareta največkrat iz zelišča, včasih iz kosčekov mesa ali jajc. Kar ni snedel opoldne, dobil je zopet zvečer.” Pri tem se pa ni nikdar pritožil; ravnal se je po besedah sv. Frančiška: — Nič prositi, nič odkloniti — in po besedah sv. Pavla: — Jejte, kar vam dajo. — Njegovo načelo je bilo: — Človek mora jesti, da živi, in ne živeti, da je.

Jedel je tako malo, da so se vsi čudili, kako more opravljati svoja dela. Ko ga je nekoč vprašal profesor Lemoyne, zakaj se tako zadržuje pri hrani, je ponižno odgovoril: — Če bi sredi tolikega dušnega napora ne delal tako, bi prezgodaj ugasnili moji dnevi.

Le tedaj je imel dve prikuhi, kadar je imel zunanje goste, in tudi tedaj je bila z mesom le prva, druga zelišče. Če je gost nepričakovano stopil v obednico in ni bilo pripravljenega dosti kosila, je sam odklonil svojo prikuho in jo dal gostu in sicer tako ljubeznivo, da gost ni niti opazil njegove zadrege.

In vendar, skoraj neverjetno! V Turinu se je govorilo, da se don Bosko kaže revnega v besedah, doma mu pa ne manjka ničesar. So bili tudi taki, ki so upali reči: „Don Bosko slabo streže svojim gojencem, sam si pa zna dobro postreči.”

Nekdo se je hotel celo prepričati. Med kosilom pri grofu d'Agliano pade govor tudi na don Boska. Opat Stellardi je trdil, da je don Boskova hrana taka, kakor tistih, ki imajo denar. Nekateri so pritrjevali, drugi zanikavali. Da se prepričajo, se opat ponudi, da bo obiskal don Boska in sicer nepričakovano.

Nekega dne res pride v oratorij malo pred poldnem in se ponudi na obed, češ, da mu opravi ne dopuščajo iti domov. — Prav rad, odgovori don Bosko; toda dovolite, da opomnim poprej svojo mater, da vam pripravi.

— Ne, don Bosko, mi zadostuje vaša hrana — in ga na noben način ne pusti v kuhinjo.

Opoldne ga pelje don Bosko v obednico, in ga predstavi materi, ki vsa prestrašena vzdihne: — Oh vendar, zakaj me nisi poprej opomnil; prav nič nimam pripravljenega.

— Ne mara nič posebnega; zavrne don Bosko.

— Da, da, sem zadovoljen s tem, kar ima don Bosko.

Margareta je prinesla kostanjevo juho. Opat jo pokusi, a takoj odloži žlico, rekoč, da bo jedel prikuho.

Prva prikuha je bila trska z oljem. Don Bosko je jedel, toda opat je poduhal, namrdnil obraz in pustil. Kleriki, ki so bili navzoči, so opazovali opata in le s težavo zadrževali smeh. Za drugo prikuho je bila salata in slednjič nekoliko trdega sira. Opat ni čutil ta dan okusa: lačen, kakor k mizi, se je vzdignil od mize. Ko se je poslovil od don Boska, šel je naravnost k družini d'Agliano in prosil, naj mu za božjo voljo pripravijo novo kosilo. In je pripovedoval, in vsi so se dobre volje smejali.

Slabost nekaterih klerikov je prisilila don Boska, da je pridružil nekoliko mesa tudi večerji, a on ga navadno ni jedel, ker je opazil, da mu meso oživlja strasti. Videč, kako so nekateri hlastni po mesu, jih ni sodil slabo. „Drugi niso tako občutljivi, kakor sem jaz,” je rekel, „in se jim ni treba posluževati istih sredstev.”

Po kosilu je večkrat zadremal pri mizi. Bil je utrujen od dela in je čuval po noči. Tedaj so vsi tiho tiho zapustili obednico in ga pustili, da je počival. Nikdar pa ni legel po kosilu na posteljo. Ker je moral večkrat takoj po obedu iti v mesto, obiskat dobrotnike in iskat sredstev za svoj oratorij, je iz strahu, da bi med potjo opešal, vzel navadno seboj klerika in mu naročil: „Pelji me v ta ali oni kraj, toda pazi! me lahko premaga zaspanec in potem.....” In naslonjen z desnico na dečka, je potoma dremal.

Nekega dne, potem ko je več noči prebedel, se znajde v ulici „Consolata,” ne vedoč, kje je in kam je namenjen. Črevljar, ki je stanoval v bližini, se mu približa in ga vpraša, kaj mu je, kaj išče, če se počuti slabo.....

— Ne: odgovori don Bosko; zaspan sem tako.

— Idite v mojo hišo, boste počili. — Don Bosko je sprejel; stopil je v malo delavnico, se vsedel na stol in naslonjen na zid, mirno spal od dveh do petih. Ko se zbudi, se pritožuje, zakaj ga ni vzdramil poprej. — Oh, gospod, odgovori črevljar; sem vas videl tako utrujenega, tako sladko spati. Gledal sem vas s spoštovanjem in mislil: kako mora biti vendar utrujen.

Zgodilo se je, da je stopil v prodajalno in prosil, naj mu blagovclijo stol, da bo počil. In prodajalničar: — Da, da, prosim.... tukaj gospod. — Don Bosko se je komaj vsedel in že je zadremal. Medtem so pa prihajali in odhajali kupci ter z začudenjem pogledovali duhovnika, spečega v prodajalni. Zadostovalo je malo minut, in je vstal in odšel. Ko se je zahvaljeval: Oprostite gospod, smem vedeti vaše ime?

— Don Bosko.

— O, zakaj niste povedali! Ali blagovolite čašo kave, nekoliko vina? In prodajalničar je bil zadovoljen, če je sprejel.

Don Bosko se je tako zatajeval v jedi in pijači,

da ni maral niti o tem govoriti. Z istim okusom je sedel pri mizi bogatinov, polni okusnih jedi in pijač, kakor pri revnih prikubah v oratoriju. Kdor je sedel v njegovi bližini, ta je takoj opazil, kako je bil med kosilom vedno zamišljen v druge stvari. Zgodilo se je, da na vprašanje, ali dobil prikuho, ni vedel odgovoriti.

Včasih je celo pozabil, če je že kosil. Večkrat je šel takoj zjutraj v mesto in se povrnil šele pozno popoldne ter se vsedel takoj k pisanju. Margareta je mislila, da je kosil v mestu. Okrog četrte ure odloži don Bosko pero; vsled slabosti ni mogel nadaljevati. — Toda, odkod ta omotica? premišljuje, vstane in se sprehaja po sobi. Videč, da ne more več stati na nogah, pokliče mater:

— Kaj potrebuješ? vpraša med vrati.

— Se ne počutim dobro, se mi vrti po glavi.

— In kje si danes kosil?

— Kje? Doma. Ste že pozabili?

— Doma gotovo ne.

— Kako?

— Torej nisi kosil! Opoldne te ni bilo doma. Hranila sem dolgo, ker te le ni bilo, sem mislila, da si kosil v mestu.

— A, zdaj razumem, odkod ta slabost. — In mati Margareta je šla in, smeje se, pogrela kosilo.

XLIV.

Don Boskovo orožje zoper protestante — Prvi štirje kleriki — Don Bosko kupi hišo Pinardijevo.

Kralj Karel Albert, kakor smo že povedali, je dovolil protestantom prostost v bogočastju.

Komaj so prejeli to dovoljenje, začeli so takoj razširjati knjige in liste, polne zmot in sovraštva proti katol. cerkvi. Vabili so celo z denarjem in marsikak nesrečnež, preslepljen od denarja, se je vrgel v njihove zanke.

Katoličani so se želeli spustiti v boj, toda kako, če jim je manjkalo orožja, medtem ko so ga imeli nasprotniki v obilju? Manjkalo jim je dobrih časopisov in koristnih knjig. Imeli so sicer obširne knjige, toda te so bile ljudstvu predrage. Pretila je nevarnost, da se zgube nele otroci, marveč vse nižje ljudstvo.

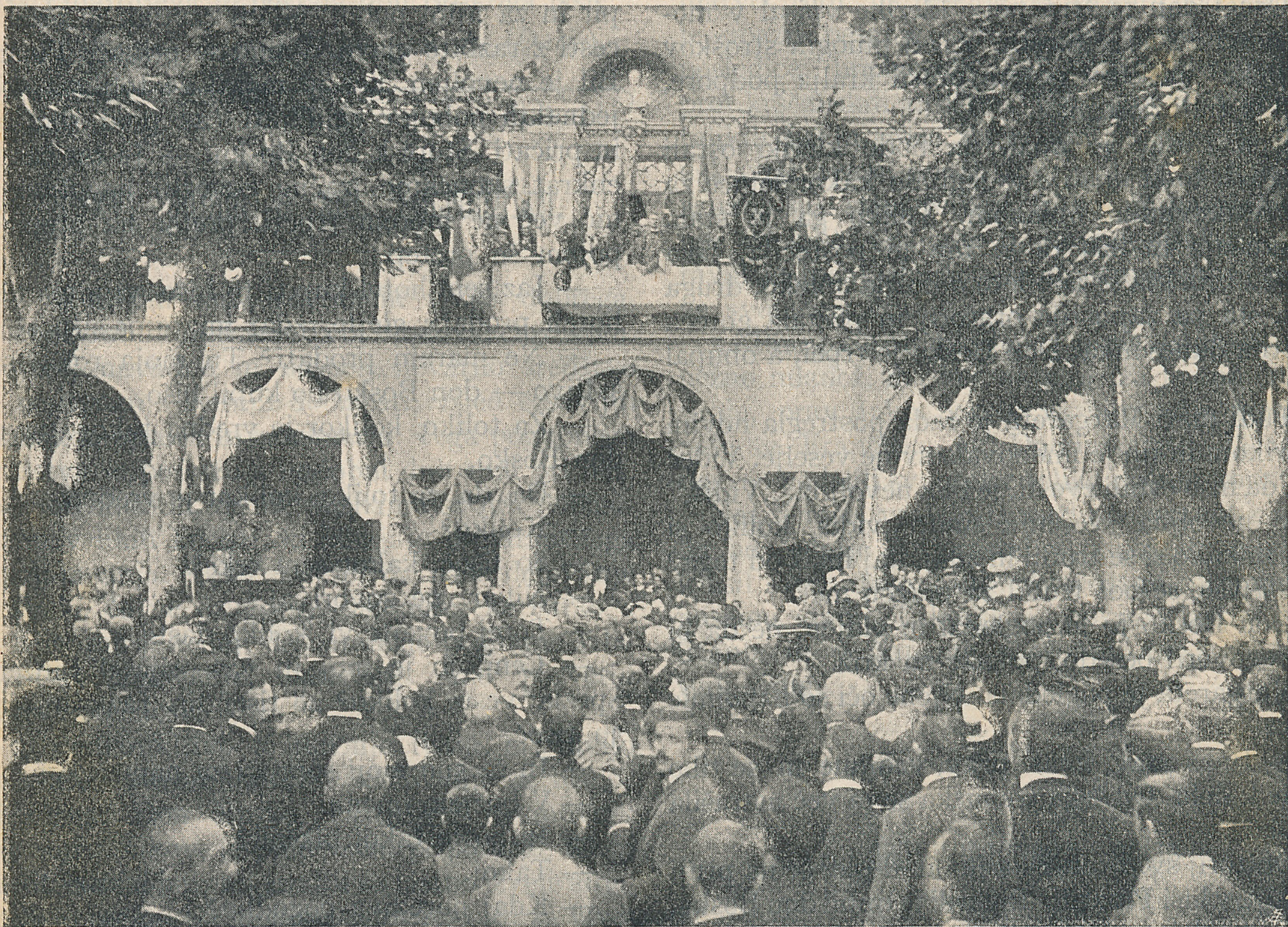
Pogled na to veliko nevarnost je vžgal v don Boskovem srcu ognjeno gorečnost. Začel je zbirati orožje in preskrbel koristno sredstvo tisoč osebam: jel je tiskati male liste, bogate lepih naukov in nasvetov, prikladnih onim časom, in te je razširjal brezplačno med ljudstvom. Priljuden slog, iz katerega je sevala ona krščanska ljubezen, ki navdušuje svetnike, je ljudstvu dopadel in ljudstvo je segalo po malih listih in jih pohlepno čitalo.

Leta 1851. je natisnil drugo izdajo prelepe

knjižice *Giovane Provveduto*. Izdajo je obdaril z zanimivim pogovorom o *glavnih resnicah sv. katol. cerkve*, kjer je dokazoval, da v krivoveri protestantov ni najti znamenj prave Kristusove cerkve. Pogovor je sklenil z besedami: „Vseh tistih, ki so preganjali sv. cerkev, ni več, a Jezusova cerkev je še vedno ista. Vseh tistih, ki preganjajo sv. cerkev, v kratkem ne bo več, toda cerkev Jezusa Kristusa bo vedno ista, ker Bog je obljubil, da jo bo varoval in bo ž njo do konca sveta.”

osebe in obveščale don Boska, kaj se godi v protestantskih krogih, in on je opazarjal višjo cerkveno oblast. Na ta način je rešil mnogo škofij.

Protestantje so dosegli toliko moč, da so sklenili zidati svetišče. Vlada ni marala takoj privoliti, a sčasoma se je upognila. Škofje so opozarjali kralja, da to onečašča kraljevo savojsko hišo in nasprotuje postavi, ki pravi: *Le katoliška, apostolska in rimska vera je vera v kraljestvu*. Svetna oblast jih ni poslušala, pustila je, da so nasprotniki utrdili svoj tabor.

Na grobu častitljivega don Boska v Valsaliče pri Turinu.

Medtem ko je izdelaval drugo izdajo, imel je veliko tolažbo. Nekega večera se vrača domov po ulici *Porta Palazzo*. Tu ogleduje izpostavljene knjige. Prodajalničar stopi k njemu in reče: — Gospod, te pa niso za vas.

— Vidim pač, da niso zame, toda o smrtni uri, ali boste takrat zadovoljni, da ste prodajali take knjige? zavrne don Bosko in odide. Prodajalničar vpraša soseda, kdo je bil oni duhovnik in je izvedel. Drugo jutro se takoj napoti k njemu in pogovor med njima je skončal z obljubo, da se poboljša. Še tisti dan je prinesel vse knjige don Bosku.

Zvedel pa je don Bosko, da se krivovera protestantov čedalje bolj širi in to še posebno po bližnjih vaseh. V Valdocco so prihajale vsevrstne

Komaj je zvedel o tem don Bosko, spisal je knjižico *Avvisi ai Cattolici — Opomini katoličanom*, kjer jim je odkrival pretečo nevarnost in dokazoval, kako pogubna je protestantovska vera. Hitro kakor blisk se je širila knjižica: v manj kot dveh letih je bilo razprodanih nad 200 tisoč iztisov.

S to knjižico in mnogimi drugimi, ki so sledile, je don Bosko podaril ljudstvu ostro orožje in odprl pot vsem, ki so hoteli braniti krščansko družbo. V tem času je bilo katoliško polje mrtvo, don Bosko ga je oživel v Turinu.

V tem času pa, ko je pogled na protestante žalil don Boska, je imel veliko tolažbo s svojimi učenci. Dne 2. februarja je oblekel prve štiri gojence v duhovsko obleko. Kakšno veselje!

Samo praznik v obednici ga ni zadovoljil: hotel je napraviti novim klerikom bogato kosilo, na katero je povabil več odličnih duhovnikov. Mesto Margarete, ki je ta dan stregla na mizo, je kuhala njena sestra Marjana, ki je prišla za več dni prebivat v oratorij. Uboga žena je našla pisker pri ognju, in misleč, da je voda, je vrgla meso kuhat v kavo. Kako je prišlo potem na mizo, ni znano; vemo le, kako se je gostom nakisnil obraz, ko so okusili meso in kako ga nikdo ni mogel jesti. Le don Bosko ni tega opazil in je mirno použil mali kosček.

Drugi dan je štiri nove klerike vpisal v modroslovne šole v mestu. Vsled mnogih stroškov je nekaj mesecev potem prosil kralja podpore, kar je tudi dosegel.

Don Bosko je upal, da bodo kleriki ostali njegovi, toda upanje je izginilo, kakor solnce za nepričakovanim oblakom. Toliko ga je stala poskušnja in niti ta se mu ni posrečila. Dva izmed njih sta še isto leto odložila obleko, druga dva sta pa zapustila oratorij in postala goreča svetna duhovnika. Don Bosko je trpel, a obupal ni.

Tudi mati Margareta je rada postregla novim klerikom in jih je imenovala svoje veselje. Videč pa, da niso ostali zvesti, je bila nevoljna. „Vidiš,” reče nevoljna svojemu sinu, „vidiš, koliko si storil, kako si se trudil in zdaj, kaj imaš od tega? Pusti vse, se boš trudil za prazen nič!”

Don Bosko jo je pogledal in ginjen, ne da bi izpregovoril besedo, pokaže na križ.

Margareta je pogledala. Njene oči so napolnile solze.

— Imaš prav, imaš prav, vzdihne in se tiho vrne k delu. Od tega trenutka se ni več ustrašila truda.

Oratorij sv. Frančiška je bil doslej še na ptuji zemlji, v hiši Pinardi. Pinardi je ljubil don Boska, ker je videl v njem svetnika, zato se ni dal zapeljati od tistih, ki so mu prigovarjali, naj odslovi don Boska in proda hišo. Že davno je obljubil don Bosku, da je ne bo prodal nikomur, kakor njemu.

In zdaj se je približal čas, da jo je hotel don Bosko kupiti. Vprašal je, koliko hoče in Pinardi je odgovoril: — 80 tisoč lir — Don Bosku se je zdelo preveč in ni hotel govoriti dalje.

— No, koliko daste? vpraša nekega jutra Pinardi; — povejte, bomo videli.

— Na toliko svoto, kakor zahtevate, mi ni mogoče odgovoriti.

— Daste 70 tisoč?

— Ne morem.

— 50 tisoč, zadnja cena.

— Nikar ne govoriva, ostaneva vseeno prijatelja.

V tem času je prebival blizu oratorija inženier

Spezia. Nekega dne ga sreča don Bosko in ga vpraša, koliko ceni hišo Pinardijevo. — Ne vem ravno natančno, odgovori Spezia; mi ni znano, po čim so tu stavbe in zemljišča.... Po mojem bi rekel 25-30 tisoč lir.

Kupiti hišo v tem času se skoraj ni zdelo mogoče. Kje naj išče denarja, če niti kruha ne more plačati? Toda Bog je pokazal, da je on gospodar človeških src, in da je on odločil ta prostor za oratorij.

Bilo je na praznik popoldne. Dečki so bili v cerkvi. V mali hiši v bližini je izbruhnil prepir in za njim poboj. Mladi častnik je ležal na cesti z razbito glavo. V tem se prikaže Pinardi. Bil je nevoljen, ker je moral že tolikrat vsled enakih pobojev zgubljeni čas pred sodiščem in pričati. Stopi k don Bosku: — Je res čas, da enkrat skončamo, začne govoriti nevoljno; — nič več ne morem trpeti: prepir na prepir in potem še pretep.

— Jaz sem hotel kupiti to hišo, vi je pa niste hoteli prodati; glejte, zdaj imate pa sitnost.

— Ne maram prodati? Tu moja roka, reče šaljivo — don Bosko bo kupil hišo.

— Za toliko, kolikor je vredna takoj: zavrne don Bosko.

— Da, da, za toliko, kolikor je vredna.

— Koliko?

— 80 tisoč, kakor sem rekel.

— Nikar ne govoriva!

— Torej povejte vi, koliko daste.

— Cenil jo je moj in vaš prijatelj, inženier Spezia; veste koliko? 28 tisoč lir. Jaz vam dam 30 tisoč.

— In še 500 moji soprogi za nameček.

— V božjem imenu.

— In boste takoj plačali?

— Takoj.

— Kdaj narediva pogodbo?

— Kadar hočete.

— Črez 14 dni.

— Sto tisoč lir kazni, kdor ne ostane mož beseda, reče slednjič Pinardi in vesel odide.

Toda, kje naj išče don Bosko denar? Kje naj najde v tako kratkem času 30 tisoč lir? Premišljuje.... Morda bi posodil Rosmini? Da, njemu bom pisal.

Dne 7. januarja je res pisal Rosminiju in mu natančno opisal svoje stališče, medtem pa, ko je pričakoval pismo, je molil k Mariji Devici, da bi se dobro izteklo.

Dne 11. januarja prejme od Rosminija odgovor, v katerem obljubi 20.000 lir pod gotovimi pogoji.

Toda 20 tisoč ni trideset tisoč. Kje naj zdaj išče še 10 tisoč lir? Bog nikdar ne manjka v potrebi svojih služabnikov. In glej, vidni dokaz božje Previdnosti! V nedeljo stopi v oratorij

duhovnik Cafasso in prinese 10 tisoč lir, katere je darovala grofica Casazza-Riccardi za don Boskov oratorij. Hvala Bogu! Don Bosko je bil brez skrbi.

Manjkalo je le še 3500 lir za podrobne stroške. Te je prinesel Jožef Cotta, goreč don Boskov sotrudnik.

Don Bosko je imel nov dokaz božje Previdnosti in vedno večje prepričanje, da mu bo Bog pomagal tudi v prihodnje.

Dne 19. februarja sta naredila pogodbo in hiša Pinardijeva je postala don Boskova last.

(Dalje).

Pravi pojem o sal. sotrudniku.

1. Hudobni duh, sovražnik vsega dobrega, išče vsevrstnih sredstev, da bi škodoval človeštvu. Najbolj navadno in najbolj nevarno sredstvo je nepoznanje lastnih dolžnosti, vsled česar jih marsikdo opušča in zanemarja. Tega pogubnega sredstva se poslužuje hudobni duh tudi pri nas, sal. sotrudnikih, da ne poznamo svojih dolžnosti in velikih koristi, ki izhajajo iz natančnega izpolnjevanja. Tako doseže, da naše delovanje postane, če ne drugega, vsaj manj koristno.

Koristno je tedaj, da natančno poznamo salezijansko delovanje, kateremu smo posvetili svojo gorečnost.

2. Pomanjkljivo je mnenje tistih, ki tavijo delovanje sotrudnikov le v delovanje za blagor bližnjega. Don Bosko, častitljivi ustanovnik sal. sotrudnikov, je pred vsem priporočal, da bi se sotrudniki najprej trudili za lastno izveličanje, kajti le potem bo mogoče delovati tudi za izveličanje drugih. On pravi: » Glavni namen sal. sotrudnikov je koristiti sebi z življenjem, podobnim življenju, ki se živi v salez. družbi. Zato se sv. očetje ozirajo na družbo sotrudnikov, kakor na starodavne družbe in tretje redove, le s tem razločkom, da so se v onih trudili za pridobitev kršč. popolnosti s pobožnimi vajami, tu je pa glavni namen delovanje za bližnjega, zlasti delovanje za ubogo mladino « (Pravila III). Bog podeli milost le tistim, ki jo zaslužijo, le tistim namreč, ki se trudijo, da krščansko živijo. Pomislimo tudi, da sotrudnik, ki se ne briga za svoje izveličanje, bo še veliko manj mislil na izveličanje drugih; če bo kaj storil, bo storil le vsled človekoljubja, videč zunanjo potrebo, ne pa iz nadnaravne ljubezni, ki je bodrila don Boska in mora spodbujati vse salezijance in sal. sotrudnike.

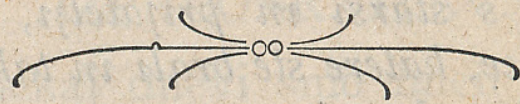
3. Kako naj pripeljemo h kreposti mladino,

če je ne bomo poprej navdušili z dobrimi zgledi? Kako naj jo storimo pobožno, ponižno, pokorno, če vidi, da smo mi sami nebrižni v verskih stvareh, mlačni v pobožnosti, posvetni v obnašanju, pohlepni po svetnem imetju, ošabni in napuhnjeni? Svetniki, ki so pripeljali množice k Bogu, in naš ustanovnik, ki je rešil toliko duš, vsi ti so jih več izpreobrnilo z dobrim zgledom, kakor z besedo in milodari.

4. Ko je don Bosko ustanovil družbo salez. sotrudnikov, ni mislil le na rešenje mladine, marveč tudi na rešenje odraščanih, pri katerih je opazil pešanje vere in nenravno življenje, posledice brezvernih šol, strupenih spisov, protikrščanskih društev. Užaljen vsled pogube tolikih duš in videč, da je sam preslab, da bi se ustavljal temu porazu, vmislil si je koristno družbo sal. sotrudnikov, ki naj bi navduševala ude za kršč. življenje in jih podpirala. Name-raval je tedaj, da bi sotrudnik najpoprej mislil na svoje izveličanje.

5. Pravi sotrudnik tedaj nima le skrbeti za nežno mladež, marveč najprej za lastno izveličanje, prav tako, kakor skrbijo udje tretjega reda sv. Frančiška, sv. Dominika itd. Le vsled tega so podelili sv. očetje toliko dušnih koristi.

Naj si torej vsakdo iz med nas vzame k srcu, da bo čedalje bolj rasel v pobožnih vajah in krasil svojo dušo s kršč. krepostmi, potrebnimi našemu stanu. Tako si zagotovimo lastno izveličanje in postanemo sposobni, da izveličamo tudi druge.

S pedagogičnega polja.

Današnje dni odmeva klic: *Z Bogom ven iz šole! hočemo šolo svobodno!* Poglejmo nekoliko, kakšne so posledice svobodne šole.

Neki sodnik v Parizu, magistratni svetnik, vprašan o izidu pouka, odkar so odstranili iz njih Boga, po dolgi skušnji tako govori: » Videl sem stopiti predse predrzne zlobneže. Grozen naraščaj hudodelstev med mladino sem z žalostjo zrl po preosnovi pouka. Svetna morala in modroslovje ne moreta nadomestiti v dečkovi duši priprostih božjih zapovedi. Deček, kateremu se ne govori o Bogu, ne bo čakal, da bi odrasel, poprej se bo zoperstavil temu, kar je težkega. Deklica 15ih let, vzgojena v svobodni šoli, je sodniku na vprašanje, kakšna je njena vera, ošabno odgovorila: *Jaz sem poganka.* V malo letih se je hudodelstvo med otroki *potrojilo.* Če hudodelstvo ni še večje, se moramo zahvaliti *katoliškim šolam*, ki še poznajo Boga, katere so

ohranili možje, vdani Bogu. Ministrstvo v Parizu podaja sledečo statistiko: Med 100 dečki, ki so se prikazali pred sodišče v Parizu, enajst jih je iz katoliških, drugih 89 iz svobodnih šol.

Komu pripisovati ta žalosten prizor, če ne brezbožnosti, ki se čedalje bolj širi? ” Odprite oči krščanski starši !

OTROKOM

Dragi moji mali prijatelji!

Kdor Vam piše, nazivajoč Vas prijatelje, je nekdo, ki Vas jako ljubi. Je živel vedno in še zdaj živi sredi otrok, katere ljubi srčno in jih uči, naj bodo pridni, ubogljivi, vdani staršem in predstojnikom, vestni v svojih dolžnostih. Pri otrokih se užalosti le takrat, kadar najde pravi vzrok, toda rad je vesel v Gospodu in rad zabava svoje male prijatelje in se tudi rad pridruži njihovim nedolžnim zabavam.

Ta prijatelj otrok obrača besedo na vse otroke, ki dobijo v roke Salezijanska Poročila, da bi jih navdušil za branje. On ve, da ste Vi, dragi otročiči, še premajhni, da bi bili sotrudniki in se boji, da se vsled tega izogibate branju. Toda on gotov, da Vas razveseli, Vam reče: „Berite jih, berite jih vsak mesec in boste našli veselje!”

Ali živite doma v družini? Dobro, kadar prejmejo Poročila dragi starši, prosite jih uljudno zanje in berite tiste strani, ki Vam bolj dopadejo; govorite tudi s starši in prijatelji, povejte jim najlepše novice, katere ste brali in tako boste tudi nje navdušili za branje.

Ali živite v zavodu? Prosite drage predstojnike in ti Vam jih bodo gotovo dali, ker Poročila bodo koristila Vam in Vašim tovarišem.

Morda bo kdo izmed Vas rekel: — Jaz bi želel, da bi bilo v Poročilih toliko lepih slik ali ilustracij, zlasti od divjakov iz Amerike, in vasi, drugačnih od naših.

— Jaz bi pa želel, bo rekel drugi, da bi bila Poročila polna pisem misijonarjev in takih pisem, ki govore o nenavadnih dogodkih.

— Jaz bi pa hotel, da bi Poročila govorila mnogo o Mariji in o presladkem Jezusovem Srcu, zlasti da bi prinašala mnogo lepih črtic.

Bodite mirni, dragi moji prijatelji! Poročila bodo pisana kolikor mogoče tako, da bodo zadovoljila nekoliko vsakega, in da bodo koristila tudi Vam, če jih boste brali in dali brati svojim tovarišem.

Bog Vas blagoslovi, o dragi otročiči, in Vas ohrani vedno zdrave in v milosti božji, kakor is srca želi

Vam vedno vdani

PRIJATELJ OTROK.

Odpustki salezijanskih sotrudnikov.

Salezijanski sotrudniki, ako opravijo spoved (1) in sv. obhajilo ter obišejo kako cerkev ali javno kapelo, oziroma lastno kapelo, če žive v družbi, in ondi molijo po namenu sv. očeta, morejo zadobiti popoln odpustek:

Enkrat v mesecu in sicer:

1. Na dan, ki si ga sami izberejo.
2. Na dan vaje srečne smrti.
3. Kadar se udeleže salez. shoda.
4. Dne 24. v mesecu, če se udeleže službe božje zjutraj ali zvečer v salez. cerkvi ali kapeli.

Odpustki v mesecu januarju.

Popoln odpustek: Novo leto (1 jan.) Sv. Trije Kralji (6 jan.), Ime Jezusovo (19 jan.).

Razun teh odpustkov postanejo deležni vseh odpustkov rimskih postaj, porcijunkule, Jeruzalema in sv. Jakoba v Komposteli vselej, kadar molijo 5 Očenašev, Češčenamarij in Čast bodi... za blagostanje krščanstva in Očenaš... Češčenamarijo... Čast bodi... po namenu sv. očeta.

Opomba.

Teh odpustkov se zamorejo udeležiti le oni, ki so vpisani med salezijanske sotrudnike in molijo vsak dan Očenaš... Češčenamarijo... Čas bodi... z vzdihom: *Sv. Frančišek Saleški, prosi za nas.*

Olajšave.

1. Bolniki ali okrevajoči salezijanski sotrudniki, ki brez težave ne morejo iti iz hiše, morejo zadobiti imenovane odpustke, ako doma molijo 5 Očenašev... Češčenamarij... Čast bodi.

2. Sotrudniki, ki žive v krajih, kjer ni salezijanske cerkve, se morejo udeležiti odpustkov, katere so rimski papeži dodelili salezijanskim cerkvam, ako obišejo lastno župno cerkev in storijo, kar je zaukazanega.

Važno razjasnilo.

Za zadobitev popolnih odpustkov sta navadno predpisani **spoved in sv. obhajilo**. — Kdor je imel lepo navado spovedati se vsak teden, zadostil je s to spovedjo za vse odpustke, za katere je bila v istem tednu predpisana spoved. Sv. oče Pij X. pa je z dne. 14. februarja 1906. določil, da oni, ki pristopajo vsak dan k sv. obhajilu (in tudi tedaj, če ga enkrat ali dvakrat med tednom opuste), lahko zadobijo vse popolne odpustke tudi brez tedenske spovedi.

(1) Glej „Važno razjasnilo.“

IZ SALEZIJANSKIH MISIJONOV.

Patagonija.

Nam pišejo iz Patagonije:

„Meseca julija se je v kraju, oddaljenem 4 km od naše misijonske postaje, zgodil dogodek, ki je ganil vse in jim pustil globok vtis — samoumor petnajstletne deklice. Medtem ko je sedela družina pri kosilu, se zasliši iz bližnje sobe pok. Hitro skočijo v sobo in najdejo deklico s samokresom v roki, ležečo na tleh.

Krogla je prodrla prsi in se ustavila v steni.

Deklica pa ni zgubila čutov: njen angel je čuval nad njo. Takoj je prosila duhovnika.

Poslanec, ki se je odpeljal iskat misijonarja, prišedši v našo vas, se ustavi v gostilni in ondi pripoveduje o žalostnem dogodku. Napačno mu je bilo rečeno, da je treba o tem opozoriti policijskega komisarja, in res je tekel najprej k njemu. Toda, ko je dobra gospa spoznala dogodek, hitela je k misijonarju, ki se je hitro pripravil za odhod.

Medtem ko se je odpravljajal, pride komisar, hudoben mož in se ponudi, da bi ga spremljal. Toda misijonar je kmalu opazil zlobne namene, videl je, da ga hoče zadrževati in oropati deklico zadnje tolažbe; zavrne ga ostro, spodbode konja in hajdi v dir. Komisar se je trudil, da bi mu oviral pot, toda misijonar, spreten jahalec, priporočivši se Mariji, še bolj spodbode konja in se oprosti in v manj kot v pol uri je bil na mestu.

Dospel je še pravočasno. Umirajoča deklica skoraj ne more več govoriti, le držeč roko na rami, da ne izhaja kri, drugo pod glavo, da jo drži povzdignjeno, se dá še nekoliko umeti. Skezano opravi spoved in v navzočnosti žalostnih staršev prejme poslednje olje in potem pade v nezavest.

Komaj je misijonar skončal svojo službo, pride komisar, in ker ni našel zadoščenja pri deklici, se huduje nad misijonarjem, ker je podelil sv. zakrament brez njegovega dovoljenja in mu ukaže, naj pove, kaj mu je zaupala deklica in je grozil. A misijonar se ni prestrašil, neustrašeno odgovori, da je on božji služabnik, da je božja oblast višja kot vsaka človeška, da on ne stori drugega, kot svojo dolžnost. Komisar videč, da se misijonar ne zmeni za njegovo grožnjo, se še bolj razsrdi,

toda kmalu se umiri in čestita duhovniku, češ, da je on res pravi vojak.

Različno se je govorilo o vzroku umora. Življenje te deklice je bilo angelsko. Pred petnajstimi dnevi je z veliko gcrečnostjo prejela sv. obhajilo ob smrtni postelji umirajoče matere. Takrat je odkrila željo po redovniškem stanu: želela je postati hčerka Marija Pomočnice (salezijanka). Takoj po pogrebu se je podala v zavod teh sester, da bi dosegla sprejem. Potem je prosila misijonarje, da bi oni pregovorili očeta, da bi dovolil, a bilo je zaman: oče se ni dal upogniti. Najbrže je bilo to vzrok samoumora.

Bog je bil usmiljen z ubogo hčerko in upati je, da jo je vzel k sebi v nebesa.”

Iz Magelhãenovega preliva.

Iz pisma salez. misijonarja M. Borgatella (28. maja t. 1.) povzamemo sledeče:

IZPREOBRNITEV.

» Pred nekaj dnevi smo imeli lepo tolažbo: čreda Jezusa Kristusa se je zopet povečala za eno jagnje. Protestant iz Berlina, star 30 let, se je odpovedal protestanstvu in se oklenil kat. vere. V enem dnevu je prejel pet zakramentov: sv. krst, sv. birmo, sv. pokoro, sv. R. Telo in slednjič še sv. zakon, v veliko veselje in v lep vzgled vsem, ki ga poznajo. Mlada nevesta je goreča katoličanka. Bog naj blagoslovi oba in ju varuje! «

KLETEV IN KAZEN.

» Kakor druga leta, tako smo tudi letos na praznik Marije Pomočnice imeli slovesno procesijo, pri kateri smo nosili po ulicah kip Marije Device. Neki protestant, videč veliko množico, ni mogel zakriti svoje nevolje in glasno in zaničljivo reče: — *Neumnéži! Blodijo po ulicah za kosom lesa.* Da bi ne bil nikdar rekel! Že več kot dva meseca leži na postelji s sključenima nogama in trpi grozne bolečine. Vsi poznajo v tem kazen božjo. Nesrečnež ne more več stopati po onih ulicah, kjer se je pomikal kip nebeške Kraljice, katero je on zaničeval. Zdi se, da tudi on pripozna božjo kazen: govori, da želi postati kato-

lik. Naj mu Marija Devica izprosi milost, da bi res mogel poznati, kako mogočna in dobra je naša nebeška Mati. Molimo! «

DOBRO ZA SLABO.

» Neka druga oseba je govorila slabo o sal. misijonarjih in o salezijankah. Meseca junija lanskega leta, ko je ogenj uničil našo cerkev, se je

Sal. misijonar podučuje znamenje sv. križa.

veselil in podvojil obrekovanje. Malo mesecev nato dobi v ustih raka, ki ga je grozno mučil in mu razjedal spodnjo ustnico. Da bi ozdravel, želel je iti v slovečo bolnišnico v Valparaiso (Chile), toda bil je prereven, in ker ni imel osebe, da bi zanj skrbela, je že obupal, da bi dosegel. Toda glej, naš misijonar monsignor Fagnano, si je prevzel skrb; dosegel je, da ga je parnik prepeljal brezplačno in s seboj mu je dal priporočilno pismo, s katerim bo gotovo sprejet. Revež je odšel od tu ves zadovoljen, hvaleč sal. misijonarje, ki so ga podpirali v nesreči. «

Skozi Ekvador.*

Coyagchi.

In res smo dospeli v kratkem na odprto polje, kjer smo opazili dve koči: ena teh je hotela biti hiša, narejena iz neotesanih debel, s slamnato streho. Tu njiva graha in krompirja, bolj tam mali travnik, potem zopet gozd, skozi katerega je viditi nekaj obronkov drugega polja. Na desni globoka dolina, pokrita z gostim drevjem. Ta kraj je Coyagchi.

Na lajanje psov je pritekkel iz kočice deček, umazan in razmršen, v srajci, ki je bila enkrat bela; za njim mlad indijanec dvajsetih let, glupega pogleda in gušav. Zopet sta se skrila, in takoj se je prikazala ž njima mlada indijanka istih zunanjih darov. Ta nas je zrla začudeno, a z razumljivim pogledom in potem je s spoštovanjem tekla v drugo hišo.

Bila sta ženin in nevesta, ki sta nas takoj povabila, naj stopimo iz sedla.

— To ravno želimo in kosček kruha, če bo mogoče.

— Da, da, prav radi.

In nevesta je tekla po najboljše preproge in jih razgrnila na klop, pod nizko streho, da bi se vsedel škof.

— Hvala, toda nikar se ne vznemirjajte, ker ne mislimo ostati tukaj. Vzeli bomo nekoliko in potem zopet odšli.

— Tako ne bomo mogli ničesar pripraviti. Je treba iti iskat daleč... bo treba čakati par ur.

— Potem je boljše, da takoj odri-nemo. Hvala.

— In kam mislite iti? vpraša ne-vesta.

— Danes moramo biti v Cañar.

— V Cañar danes ne morete priti, jutri zjutraj, če boste potovali celo noč. In s to potjo!... Bog vas reši nesreče!

— In kam bomo mogli priti?

— Kam boste mogli priti!..... Ste že prišli. Sedem ur od tu ne boste našli ničesar. Noč vas bo došla v gozdu, in na vrhuncih gora, kjer boste zmrzovali. Neprevidno bi bilo iti dalje. Poslušajte mene: ostanite tu, četudi hiša ni vredna škofa. Dali bomo vse, kar imamo. Vi boste spali na posteljah, mi pa na tleh.

* Glej Sal. Poročila mesec november.

— Da, da, je pritrdila soseda; — ali ne vidite, kako grda megla, kakor dim iz pekla. In kako bo nocoj mraz.

In res je bilo vzhodno nebo docelo zakrito in se je čedalje bolj ožilo vsled množine vodenih hlapov, ki so nas kmalu obkolili in pokrili, kakor gosta tema.

Zgubili smo srčnost in izsedlali konje, medtem so pa dobre žene tekale sem in tje in iskale večerjo. — Poglejte, če je kaka kokoš iznesla jajce!..... Odsekajte vrat onemu petelinu!.... Pristavite pisiker k ognju!.....

— Poslušajte žene: če ničesar ne najdete, pogledajte tam na njivi grah; ga bomo spekli. In krompir! Bo dober, kakor mana.

— Pustite nam, častiti. Ne bo manjkalo ničesar.

— Pa za trenutek nimate nič? Ali ni ostalo kar nič juhe?..... Nekoliko spečene koruze?

— Da, tam je, ampak je mrzla.

— Nič ne dé: jo bomo segreli v ustih.

In vzel sem košarico in zobal koruzo, kot najslajšo torto. Monsignor je pokusil, toda vzel je le enkrat; nadaljevati ni mogel.

Nekoliko pouka dobrim ljudem in potem brevir, to nam je krajšalo štiri dolge ure do obeda. Z malim trudom smo pripravili mizo in še bolj z malim smo použili večerjo.

Noč se vzdiga. Treba je misliti za prihodnji dan. Vodnika z mulo in oltarjem še ni. Boli živ ali mrtev?

Previdnost nas ne bo zapustila. Postavimo oltarček tu zunaj! Preproge, svila, svetilke, svečniki se nimajo želeči v gozdu, kjer se v polnem blišču kaže veličastvo božje. Gremo v gozd, blodeč po megli. Tu naberemo liste najbolj ne- navadnih dreves, lepe šopke raznobarnih cvetic.... in oltar je postavljen. Stene svetišča so gozdi, obok bo nebo, katero upamo jasno, šumenje rek bodo orgle, ptiči pevci.

Tu v gozdni tišini smo molili rožni venec, pozdravili smo nebeško Kraljico z angelskim češčenjem, peli smo: *Zdrava morska Zvezda* in potem smo odšli željni po spanju.

..... Jutranja zarja se prikaže na nebu in nas pokliče iz spanja, da nam pokaže veličasten prizor. Megla je legla v dolino, kakor morje in med njo hrušči grom in švigajo bliski pod nami. Na nebu, ki je o pišu mrzlega vetra postalo jasno, svetlika nekaj bliščečih zvezd. Luna na vzhodu izliva zadnji nasmeh srebrne luči, medtem ko solnce na vzhodu pošilja izza gora potok zlata, škrlata in svetlih biserov.

Kakih sto oseb sedi na travi in pričakuje, da se začne sv. daritev in po daritvi birmanje otrok. A vodnika le ni. Ura je že sedem: je treba nadaljevati pot. Monsignor izpregovori nekaj besed, spodbujajoč ljudstvo h krščanskemu življenju.

Že mislimo oditi, ko se prikaže iz gozda za- željena prikazen — vodnik z mulo. Darujemo sv. mašo, podelimo zakrament sv. birme in obljubimo, da se kmalu povrnemo tolažit one uboge duše, ki za vso postrežbo niso hotele drugega, kot blagoslov.

Na Azuáy.

Med vodo in blatom, gori in doli po pečevju, skozi gozd in kak travnik je postajala pot čedalje bolj strašna. Toda mi ogledujemo različne vrste dreves in brezštevne vrste spremenljivih cvetic, katere umetna roka želi posneti, da ž njimi krasi dvorane in kraljeve vrtove.

Solnce se je poslovilo od zenita, ko so nas novi hribi vzdignili iznad gozda na najvišji Azuáy.

Zopet gole strmine, zopet oster veter in mraz sneženih višin, katerega blažijo solnčni žarki. Polagoma izgine vsaka cvetka, vsako zelenje. Vrhunce in strahobne grebene prikriva ovenela trava, fina in lahka, slična slami.... Nad nami, v višini najvišjega skalovja, se sučejo jastrebi, išoč s poželjivim pohlepom kake ovce ali teleta ali neprevidnega psa, ki blodi spodaj. Časih lačni, se polotijo tudi človeka, ki se komaj ubrani, skrivši se med suho rastlinje.

Solnce se je počelo potapljati in mi smo čutili čedalje bolj opomine lakote. Pa kje bomo našli hiše? Márquez, zvesti vodnik, nam zagotovi, da takoj za gorami, za ovinkom gore. Torej, truda bo kmalu konec. Monsignor osrčen, me je poslal naprej iskat prvo gostilno, da ne bo treba potem zgubljeni časa s pripravljanjem.

Konj je dirjal kakor ptič navzgor po stezi, ob zadnjem pogorju, ki je varovalo pred silnim vetrom, hoteč v kakem kraju podreti na zemljo. Po polurnem teku se nepričakovano odpre pod mojimi nogami globoka dolina. Ne gozdi, marveč travniki in polja so jo polnili, in veliki madeži, temnozeleni in bolj svetlozeleni, tako da je različnost napajala oko. Zdelo se je, da sem prišel na drugi svet.

Tam doli živijo v globini, na obali reke Cañar, storodavni indijanci Cañaris.

Je širna ravan, katero bomo prehodili v dveh dneh. Tam na prijazni strmini, ki leži pred nami, stoji liki mogočna kraljica staro mesto *Guáscar*. V podnožju drugih hribov vasi *Biblián* in *Délej*; potem, zavarovano od več hribov, mesto *Azogues*, in lednjič med zadnjimi prekopi slavna Cuenca. Po strminah in grebenih so posejane vasi, hiše, koče, in jih senčijo cele vrste *evkaliptov*.

Gledal sem nizzdol po strmi poti in sem čutil vtis, kakor takrat, ko sem lezel z visokih kupol velikih naših svetišč. Prišel sem srečno v podnožje. Mnogoštevilna poslopja, raztresena med koruznimi njivami, so mi vzbujala upanje, da

sem prišel v Tambo, toda skrivna domišljija je šepetala, da se varam.

Nepriilika.

Več indijancev in indijank je korakalo po isti cesti, v nasprotni smeri, kakor mi. Te v svojih suknjah in plaščih iz debele volne in živih barv, oni v hlačah iste baže, ozkih in brez vsake mere in v jopiču iz iste tkanine, nad katerim so nekateri nosili neko vrsto odeje, z odprtino v sredi, iznad katere je štrlela glava. Vsi z dolgimi razmršenimi lasmi, z obrazom ožganim od vetra in solnca, s težkimi, belimi klobuki na glavi, in so korakali hitro, kakor vedno, in hropili, kakor kak parni stroj.

Ko so me ozrli, so se odkrili, se prekrizali in večkrat ponovili: „Češčen bodi najsv. Zakrament!“ in nadaljevali pot. A jaz sem hotel vedeti, kje da sem in sem vpil za njimi vsa vprašanja, katera sem znal v njihovem *chicing* (narečju).

— Kje je pot v Tambo?

— Tu.

— Kje je Tambo?

— Blizu, oče, tu blizu.

Ta in jednaka vprašanja sem stavil skoraj vsem in vsi so odgovorili: „Blizu, jako blizu.“

Medtem sem pa korakal že skoraj pol ure, za seboj sem pustil več koč, srečal sem več kot trideset indijancev in več kot trideset vprašanj sem stavil, in Tambo se le ni prikazal. Še celo one maloštevilne kčče, ki so stale na polju, so zmanjkovale. Tedaj sem stopil v eno teh, kjer sta sedeli na mirnem dvorišču dve indijanki, ena za drugo. Tik njiju je krakalo nekaj gosi in prijazno hrohlo par prašičev.

Videli sta me in za trenutek prenehali z delcm in ga potem takoj zopet poprijeli.

— Ali bom kmalu v Tambu? vprašam, kakor tisti, ki želi hitrega odgovora.

— Daleč, gospod jako daleč; odgovori ona, ki je sedela spredaj, ne da bi s tem pretrgala delo.

— Daleč... Kaj naj storim? Spodbodel sem konja in kmalu sem v prosti naravi, kjer ni bilo viditi več ne hiš, ne žive duše. Izpred oči je izginil obzor, ki me je vodil, prestrežen od novih hribov. Kam naj grem? In vendar je treba iti.

Po dveurnem teku zagledam cerkev. Gotovo je Tambo. Prišel sem. Takoj se obrnem v župnišče, kjer najdem župnika, sedečega pri mizi.

— Dober večer! Sem salezijanec. Za mano prihaja monsignor Costamagna, ki potuje v Cañar in se želi tu pri vas nekoliko pokrepčati.

— Kaka čast zame, odgovori župnik in odloži žlico, med tem ko hitro oprosti usta zadnjega požirka.

— Hvala lepa, gospod kurat. Se nam jako mudi, ker naš vizitator, gospod Albera....

— Kje ste ga našli?

— Upamo, da ga najdemo v Cuenci.

— Kako? Če je pa odšel s svojim tajnikom ob enajstih od tu proti Riobambi po isti poti, po kateri prihajate vi.

— Mogoče?... In ga nismo videli?... O, kaka zmešnjava! Kako naj popravimo?

— Lahko. Počakajte malo.

Dobri župnik je izšel in se takoj zopet povrnil z županom in neko drugo osebo, ki je bila pripravljena dohiteti v treh urah gospoda Albera. Spisal sem listek in mu ga izročil rekoč: — Hitro boste dobro plačani. A glejte, da srečate škofa... pokažite mu listek in, če vam ne dá povelja....

Nisem končal govoriti, ko priteče vodnik: — Oče, hitro v Cañar; škof je jako utrujen in je šel po bližnici.

Odtegnil sem listek, zahvalil sem se in se vsedel na konja, in v par minutah sem bil v Cañaru.

(Dalje).

Dvanajst let nazaj.

(Črtica iz misijonov).

Lakor prikazen junakov mi vstaja v spominu ljubezniva slika škofa Lasagne in njegovega spremstva. Čital sem o njih, je že dolgo tega, a zdi se, kakor bi bil čital včeraj, tako globoko sem jih zarisal v dušo.

Peljali so se v Cachoro de Campo. Ljubezen do bližnjega, katero je vžgal Bog v njihovih srcih, jih je gnala, podobna ognju, ki plapolala in oživlja; gnala jih je želja ustanoviti poljedelsko šolo in dekliški zavod.

V kupeju je sedel škof Lasagna in šest salezijancev, na drugi strani sestra Rinaldi, prednica hčera Marije Pomočnice, in sedem drugih salezijanskih sester. Nekatero so molile, druge premišljevale, smrt morda, ki se je skrivala za bližnjimi stenami in že gledala skozi okno, pohlepna po čistem plenu in komaj čakajoč, da ga ugrabi. Tudi škof in njegovi duhovniki so se zaglobili v toplo molitev.

Vozili so se tako nekaj časa, mirno in tiho. A počasi so se zbudili iz svetih misli, menda so skončali molitev, ali pa je duh, utrujen in zmučen, zahteval počitka, in so motrili pokrajine, obsajene s posamnimi hribi in gozdi, hitečimi naglo mimo. Hvalili so naravo, ki je bila tem lepša, ker jo je obsvitalo jutranje solnce. Govorili so tudi o bodočnosti, v spomin se jim je vrnila tudi prošlost, ki se navadno zdi lepša, kakor sedanost, ker je že minula in zagrnjala

bridke trenutke v plašč pozabnosti, da zdaj kaže le lepe.

„Monsignore, ali ste slišali pikro groženje?” vpraša duhovnik Zatti.

— „Tudi jaz sem slišal,” pristavi tovariš; „na postaji videl sem tudi žuganje.”

— „Bodimo mirni,” zavrne škof; „zapustiti nimamo nič: če umrjemo, na svidenje v nebesih.”

Pri tem je umolknil, kakor bi slutil nesrečo in bi ne maral strašiti tovarišev. Tudi drugi so ostali tiho, zatopljeni v težko misel, katero so preganjali z motrenjem šiine ravani, posejane z griči, ki so pozdravljali v naglici in se zopet skrivali, kakor bi se igrali in norčevali iz popotnikov.

Lepa ravan je izginila, kakor v sanjah, in se spremenila v ozek predor. Vlak je hropel, kakor utrujen, ker je lezel navkreber, tulil je skoraj in bruhal iz sebe visoke slope črnega dima, razlivačočega se gor čez pečevje. Srce je drhtelo v neumljivi tesnobi, ki je stiskala prsi, kakor kadar se čuti srce osamelo, ko ga svet več ne mara in se ga izogiblje in beži pred njim, čeprav ni storilo nikomur nič žalega.

„Kak divji kraji!” reče po kratkem motrenju sestra Rinaldi in pogleda sosesre, kaj bodo rekle, če se tudi one čudijo, in se zopet obrne nazaj proti oknu.

Nobena ni zinila, le pokimale so in še bolj zakopičile oči v pusto naravo, tu bolj, tu zopet manj divjo. Iz oči jim je sršela groza.

„Kaj bo, če se res kaj zgodi...” pretrga najmlajša sestra Marija, bolj boječa od drugih, boječ se za drago življenje, podobno vrtnici, ki je komaj odprla cvetno čašo, da jo je poljubil žarek in izsrkal prvi vzduh mamljive vonje.

Sestra Rinaldi se je nasmehnila in pokazala proti nebu s prstom in ni nič rekla.

Sestro Marijo je oveselil odgovor, nem sicer, a povedal je mnogo. Spomnil jo je svete obljube, katero je storila, ni dolgo, pred malo dnevi, ko je darovala življenje Bogu, in danes bi se čutila skoraj srečno, če bi mogla potrditi obljubo s svojo krvjo in venec devištva okrasiti s palmo. Ta misel ji je iztrgala vzdih, katerega je skušala prikriti sestram, da bi čut božje ljubezni ostal

skrit, daleč od svetne pohvale in tako bolj čist in bolj drag nebeškemu ženinu.

Veselja je bila polna njena duša, ker so vstala pred njo lepa upanja, katera so se budila že večkrat, a gledala jih je, kakor v daljavi, v neki megli, danes se ji pa zde blizu, pred njo in potaplja misli v blaženo sladkost: — slikala je

✠ Sal. škof Mgr. Alojzij Lasagna.

raj božji tako lep, da bi niti njena mlada domišljija, polna življenja, ne mogla misliti lepšega, tako lep, da je srce močno utripalo, kakor bi se hotelo razpočiti in se z dušo vred povspeti v nebo.

Bila je srečna, zamišljena... in tudi druge sestre in duhovniki.

*
* *

Sedeli so v kupeju tiho, kakor bi ne dihali

več življenja, eden sloneč na steni, drugi podpirajoč glavo z roko, eden zroč naravo, ki se je blažila, čimbolj se je vlak pomikal dalje, drugi sedeč nemo in zroč predse, kakor trijec, s srcem stoterih misli; duhovnik Zatti je pa slonel na oknu in gledal venkaj, tje naprej, kamor je hitel vlak. Za seboj so pustili velik ovinek, katerega je le s težavo zmagal vlak, ki se je zdaj zopet ojačil, kakor zadovoljen, da se je oprostil težke poti in je hitel, kakor blisk po poti nizdol.

„Moj Bog, zgubljeni!” zakliče Zatti namah in pade na klop razburjen.

„Kaj je? Ti je slabo? Povej Zatti..... govori!”

— „Zgubljeni.... Mi smo zgubljeni. Poglejte!” in pokaže skozi okno proti kraju, kjer je hitel nasproti vlak.

— „Bosta dva tira.... ne bo hudega.”

— „Ne, nista dva,” in razpne na široko oči, da bi se bolje prepričal....

— „Resnica, le en tir molimo!”

Srce je zadrhtelo, smrtna bledoba je legla na obličja, v strahu so zalesketale oči, obupen klic se je iztrgal iz množice: Marija, pomagaj!

„Darujte Bogu svoje življenje, obudite kes!” reče škof, navidez miren, in vzdignivši roko, podeli odvezo razburjeni množici, ihteci v kesanju. Vsi so molili in klicali k Bogu, prcseč usmiljenja.

Vlak prihaja bliže, vidi se jasneje, sliši se že: — „Kje je strojevodja? Ali ne vidi? Zaboga, kje je....?” Ne, ga ni, previdel je nesrečo in se umaknil.

Strašen trenutek, grozovit prizor! Vlak se bojuje z vlakom, stene pokajo, razdirajo se kupeji, popotniki so stisnjeni med hrestečimi stenami, kup žalostnih razvalin, vpijočih v nebo za maščevanje groznega zločina.... In kje so misijonarji? In kje sestre?

Tam med dvema stenama zmečkani, da jih ni več poznati; tam na zemlji leži odtrgana noga, tam roka.... vsi so mrtvi, le sestra Rinaldi in mlada Marija zdihujeta še, ranjeni, z zlomljenimi udi, napolnezavestni, kličeta pomoči, proseč, mrjoč.... Izpod kupeja teče kri, kri sveta in nedolžna, ki vpije k nebu in se vzdiga pred prestol Najvišjega, zročega na mučenike in vabečega jih k sebi, in duše, lepe in svete, se vzdigajo, pevajoč pesem zmage, njih trupla pa spijo na ptuji zemlji.

Počivajte v miru, počivajte v Gospodu!

Sestra Terezija Rinaldi.

Med žrtvami grozne nesreče, v kateri je l. 1895. umrl monsignor Lasagna, šest drugih salezijancev in sedem salezijank, zasluži posebno pozornost sestra Rinaldi, jako spoštovana in ljubljena v uruguayski republiki.

Rodila se je iz bogate družine na zgornjem Laškem. Že takoj od mladosti je čutila veselje do redovniškega stanu.

Mlada še in polna življenja je zapustila svoje domovje in vstopila med hčere Marije Pomočnice (salezijanke) v Nizza Monferrato, kjer se je odlikovala med tovarišicami po svoji nenavadni pobožnosti, nadarjenosti in gorečnosti.

Šele 18 let stara je l. 1881. prosila v misijone in tudi dosegla. Tu je ostala nekaj let kot učiteljica v zavodu Marije Pomočnice v Villa Colon. V tem kratkem času si je pridobila toliko spoštovanja, da so jo poslali kot prednico novega zavoda v Paysandú, kjer je našla obširno polje za delovanje.

Tisoč in tisoč deklic je našlo v sestri Tereziji ljubečega angela, izkušeno vzgojiteljico, ljubečo mater, vedno pripravljeno pomagati vsem in tolažiti vse. Vzgojevališče ženske delavnice in praznični oratorij v Paysandú so se pod njenim vodstvom jako povišali. Delovala je srčno in se ni strašila nikdar težav.

Leta 1891. deset let potem, ko je bila sestra Terezija v Ameriki, hoteč odpreti vzgojevališča v Braziliji, poslovila se je od Uruguaya z gorečnostjo apostola, ki vidi pred seboj brezmejne planjave za izpreobrnitev in, pustivši v žalosti veliko število

dragih soseser, je šla kot prednica v Brazilijo, kjer je imela kmalu dokončati življenje.

V malo letih njenega delovanja so Guaratinguetà, Lorena, Pindamonhangaba, Araras in St. Pavel dobili vzgojevališča, delavnice in praznične oratorije za deklice. Slednjič je njena neutrudljiva gorečnost skušala ustanoviti nov dekliški zavod v Cachoro de Campo, toda na potu delovanja jo je zasačila smrt in ji ugrabila najlepša leta. Bila je šele v 33em letu. Bog jo je poklical k sebi prav v trenutku, ko je delovala za čast božjo in za zveličanje duš. Naj bo tedaj mir lepi duši!

Otvoritev salezijanske hiše v Tanjore (Indija).

KNJIGE POSLANE V DAR.

PLES — (Ivan Tul, duhovnik). V nežni obliki je izšla tretja izdaja te lepe knjižice, ki zasluži, da si jo naroči vsaka krščanska družina.

Pisatelj je sestavil knjižico iz velike ljubezni, posebno do mladine. Oziral se je na vse, samo da reši mlade ljudi pred pogubo in da dvigne one, ki so zgrešili pravo pot.

Knjižica je pisana jako poljudno, zato jo vsakdo lahko razume, tudi nedolžna šolska mladina. Poljuden slog pridnega pisatelja dela razpravo prijetno, da se z zanimanjem in pohlepno čita.

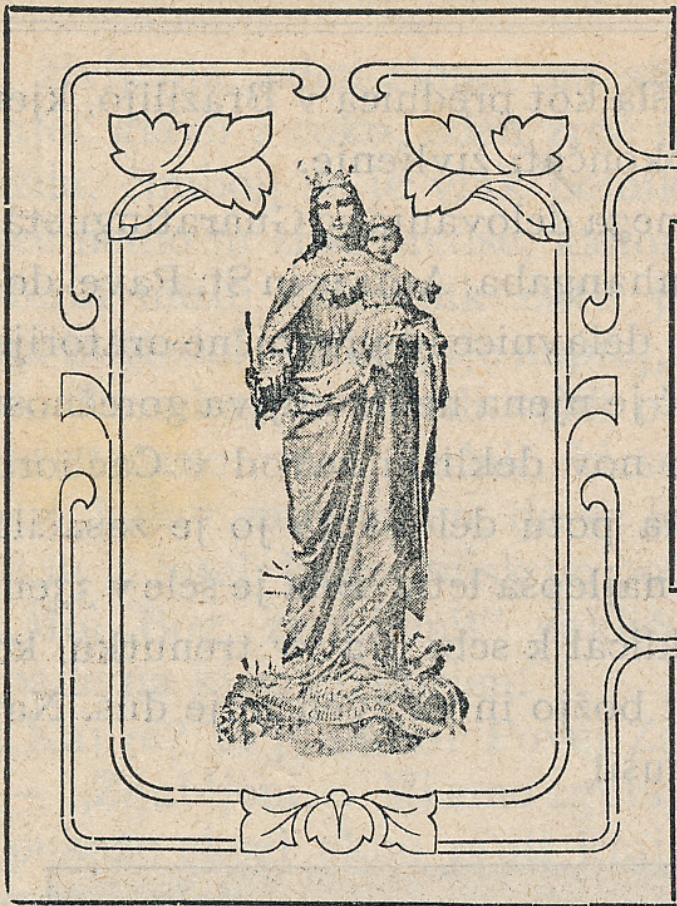
Knjižica bo zlasti koristna mladini, ki je vdana plesu. Pisatelj dokazuje, da je ples poganskega

izvira. Potem našteva nasprotnike plesa, katerih najde ne le med pobožnimi cerkvenimi očeti, marveč celo med starimi poganskimi bistrumi. Konečno našteva jasno in logično slabe posledice, katerih ni malo.

Papir je lep, tisk razločen in čist, okraski moderni, oblika žepna.

Z moralnega, zdravstvenega in socialnega stališča knjižico priporočamo toplo. Cena knjižici 70 vinarjev (brez pošte).

Naroča se: „Družinski Prijatelj“ Trst, Vincenzo Bellini 2, IV.

POBOŽNOST DO MARIJE, pomočnice kristjanov.

Prepričani smo, da nam v žalostnih položajih sedanjih časov ne preostajajo drugi pripomočki, kakor nebeški, in med temi mogočna priprošnja preblašene Device, ki je bila vsak čas Pomočnica kristjanov.

PIJ X.

Marija varuhinja v vojski.

Poglejmo v kratkem nekatere dogodke, ki nam kažejo posebno varstvo, katero je Marija Devica vsekdar izkazovala vojskam, ki so se bojevale za sv. vero.

Cesar Justinijan je rešil Italijo, katero so 60 let oblegali Goti. Narseta, poveljnika vojske, je opomnila Marija, predno je šel na bojno polje, naj kliče njo na pomoč in nikdar ni vzel orožja brez njenega povelja.

Cesar Heraklij je slavno premagal Perzijane in si prisvojil bogati plen, pripisujoč srečen izid Materi božji, kateri se je bil priporočil (*Hist. Graeca, an. 626*).

Isti cesar je leto potem zopet izšel zmagovalec nad Perzijani. Velika toča jih je prestrašila in spodila v beg (*Hist. Graeca*).

Carigrad je bil zopet drugič rešen na čudežen način Perzijanov. Med obleganjem so videli sovražniki nekega jutra plemenito gospo z velikim spremstvom iti iz mesta. Misleč, da je soproga kralja, ki gre k soprogu prosit, da bi sklenil mir, ji dovolijo izhod. Pazili so in videli, kako je izginila pri nekem starem skalovju. To je vzbudilo med njimi grozen vrišč, bojevali so se sami med sabo, in boj je bil takó krut, da je njihov poveljnik moral ustaviti obleganje. Ona plemenita gospa je bila Marija (*Baronio*).

Marija Devica, katere podobo so nosili v procesiji krog carigradskega mesta, je rešila to mesto divjih Zamorcev. Ko je hotel stopiti poveljnik v mesto, se je konj ustavil pred vrati in ni hotel storiti koraka. Ko se ozre kvišku, vidi na vratih podobo Marije, katero je malo poprej preklinjal. Zapustil je mesto in se obrnil proti egejskemu morju (*Baronio l. 718*).

Istega leta so korakali Saraceni proti Pelagiju. Ta pobožni knez se je zatekel k Mariji in puščice mu niso škodovale. Dvajset tisoč Saracenov je bilo umorjenih in 60 tisoč jih je poginilo v vodi. Pelagij se je z malo četo vojščakov skril v votlino,

nad katero je iz hvaležnosti do Marije sezidal svetišče (*Baronio*).

Andrej, poveljnik cesarja Bazilija, je l. 867. premagal Saracene. Sovražniki so v tej vojski zaznamovali Marijo in pisali Andreju: » Bomo videli, če te bosta mogla Marija in njen Sin rešiti našega orožja. « Pobožen general je sprejel zaničevalno pismo in ga obesil na Marijino podobo, rekoč: » Glej, o Marija: glej o Jezus, kako ta barbar zaničuje tvoje ljudstvo! « Nato se vrže v boj in slavno premaga nasprotnika (*Curopolate, l. 867*).

Leta 1185. izroči papež Urban II. orožje križarjev pod varstvo Marije in Buglione, načelnik katoliške vojske, reši svete kraje iz rok brezvercev.

Kralj Alfonz VIII. iz Kastilje je slavno zmagal Zamorce, noseč na bojnem polju na zastavi podobo Marije. Dvesto tisoč Zamorcev je bilo ubitih. V spomin na čudoviti dogodek je špansko kraljestvo vsako leto dne 16. julija obhajalo praznik. Zastavo pa s podobo Marije Device, ki je zmagala nad sovražniki, hranijo v cerkvi v Toledu (*Ant. de Balimghern*).

Alfonz IX., španski kralj, je z Marijino pomočjo premagal 280 tisoč Saracenov (*Balimghern*).

Jakob I., kralj aragonski, je priboril od Zamorcev tri imenitna kraljestva. Hvaležen za to zmago je postavil več svetišč na čast Mariji Devici (*Balimghern*).

Karl VI., francoski kralj, je pribežal k Mariji in je večkrat premagal Angleže ter si priboril več mest (*Balimghern*).

Filip lepi, francoski kralj, zajet od sovražnikov in od vseh zapuščen, se zateče k Mariji in takoj ga obkoli četa bojevnikov, pripravljenih njega braniti. V kratkem času podjarmi 36 tisoč sovražnikov, drugi beže. Hvaležen za čudovito zmago, postavi na čast Mariji svetišče in obesi v to svetišče orožje, ki mu je služilo v vojski (*Balimghern*).

Filip, francoski kralj, z malo četo vojščakov

premaga 20 tisoč sovražnikov. Še isti dan se poda v Pariz v svetišče Marije Device in daruje konja in svoje orožje.

Ivan, grški cesar razprši Bulgare, Ruse in druge barbarce, ki so pretili carigraškemu cesarstvu. Blažena Devica je poslala sv. Teodora, ki se je prikazal na belem konju in zapodil sovražne čete. Cesar je postavil na čast temu svetniku cerkev in nosil v procesiji podobo Marije (*Curopalate*).

Janez Komenski je z Marijino pomočjo premagal Scite in v spomin na zmago postavil praznik, v katerem so nosili podobo Matere božje v procesiji. Štiri beli konji, katere je vodil knez, in cesarjevi služabniki, so vlekli voz, cesar je pa korakal peš in nosil križ (*Niceta*).

Prebivalci Ipra, oblegani od Angležev, se v skrajni nevarnosti zatečejo k Mariji in Marija, se prikaže vidno in jih tolaži, sovražnike pa zapodi v beg. To se je dogodilo l. 1383. in v spomin na rešenje obhajajo vsako leto prvo nedeljo v avgustu velik praznik (*Maffeo, lib. 18. Storia delle Indie*).

Simon Monfort z 800 konjeniki in 1000 pešci razprši pri Tolozu okrog 100 tisoč Albižanov (*Brovio, l. 1213*).

Vladislav, poljski kralj, po priprošnji Marije Device premaga 50 tisoč Tevtonov. Sv. Stanislav, mučenik, oblečen v škofovsko opravo, se je prikazal in navduševal Poljake. Poslala ga je Marija Devica, kateri so se priporočili pred vojsko.

Leta 1546. so Portugalci, zalezovani od Manudija, indijskega kralja, klicali na pomoč Marijo. Sovražnik je štel nad 50 tisoč bojevnikov. Sedem mesecev so že oblegali in že so se mislili Portugalci udati, ko nepričakovano napolni sovražnika strah. Plemenita gospa se je prikazala nad cerkvijo v nebeškem svitu; odsevala je taka svetloba, da se indijanci niso mogli več razločevati med sabo in so bežali (*Maffeo*).

L. 1480., ko so se bojevali Turki pri mestu Rodu, sta se pokazala Marija in sv. Janez Krstnik s četo nebeških vojščakov in tako zmotila sovražnike, da so se bojevali med sabo (*J. Bosco; Storia dei Cavalieri di Rodi*).

Svetišče sv. Marije Rešiteljice

v Rimu.

Rakor smo omenili in obljubili v zadnji številki, podamo danes nekaj glavnih zgodovinskih črtic o cerkvi sv. Marije Rešiteljice (*S. Maria Liberatrice*), katero namerava naš vrhovni prednik izročiti dovršeno sv. očetu, kot dar salezijancev in salezijanskih sotrudnikov k njegovi zlati maši.

Cerkev sv. Marije Rešiteljice ali *Libera nos a pœnis inferni* — reši nas peklenških kazni, je stala nekoč na rimskem foru (*Foro Romano*) med Palatinom in tremi slavnimi stebri, ostanki podrtega svetišča Kastorja in Poluksa, v bližini malega okroglastega svetišča Veste in hiše Vestalk. Podrli so jo l. 1900, da bi zadovoljili inženerja Bonija in ne ovirali njegovega dela v podzemskem kopanju. Tedaj so pa našli spodaj prvotno cerkev *S. Maria Antiqua*, na kateri je bila večjidel zidana podrta cerkev sv. Marije Rešiteljice, ki je po cerkvi *S. Maria Antiqua* nosila dokaj zanimivo zgodovino, oziroma legendo.

Stari viri rimskih cerkva, govoreč o sv. Mariji Rešiteljici, spominjajo *globoko votlino, kamor je sv. oče Silvester s svojimi molitvami pregnal strašnega zmaja, ki je s svojim dihanjem okuževal zrak ter tako povzročil smrt mnogim osebam*. To je tista znana legenda, tako slavna v srednjem veku, o papežu Silvestru, ki ukrotil zmaja tik Kapitolija: *Sanctus Silvester ligavit draconem in fine palatii majoris qui infinitos Romanos interfecerat, ubi nunc est ecclesia S. Mariæ de inferno, ne peklo v pravem pomenu, ampak votlina, duplina, brezno, udrtna*.

Kdor pozna uspehe tega neutrudnega papeža in ve, kak del ima v zmagi sv. Cerkve nad malikovavskim svetom, takoj uvidi, da se ta legenda docela ujema z njegovim zgodovinskim delovanjem. Tudi učeni starinoslovec De Rossi trdi, da je legenda o zmaju še sedaj znana, o zmaju, katerega je pokončal ali ukrotil sv. Silvester, *in ima svoj zgodovinski pomen. Pomenja namreč — pravi omenjeni starinoslovec — dobo, ko so v Rimu nehali častiti Vesto in zmaja, ki je bil tik nje narisani*.

Vesto so smatrali Rimljani kot zaščitnico rimskega cesarstva. Ogenj v njenem svetišču je bil najzanesljivejše znamenje rimske oblasti nad celim svetom. Tako tesno je bilo združeno to češčenje z obstankom države, da, ko so za cesarjev prenesli sedež vlade v Avgustovo palačo na Palatin, so morali obenem tudi Vesti sezidati zasebno svetišče, da je ona v bližini varovala cesarjevo žezlo. Pri Fabrettiju dobimo drugi vir legende, ker on nam popisuje naris nekega starega spomenika Veste, sedeče na tronu, pod katerim *leži zvita velikanska kača*.

Poglejmo sedaj resnico, ki je zamotana v tej legendi. Ne mislijo napačno oni, ki trdijo, da je papež sv. Silvester nadomestil češčenju Veste češčenje presvete Matere Odrešenikove na ravno tistem kraju, kjer je stalo svetišče te boginje in kjer se je dvigalo poslopje Vestalk, ki so bile zadnji ostanek poganstva zoper krščanstvo, ker šele l. 396. so morale zadnje Vestalke opustiti svoje praznoverne slavnosti. Češčenju Veste, ki je pri omenjenem spomeniku došla in božala

kačo, ki je bila vsikdar pri kristjanih podoba peklenškega zmaja, je sv. Silvester nadomestil češčenje Matere božje: tudi ta je imela kačo pod nogami, ker je hudobnemu duhu glavo strla. To premembo je sv. Silvester peljal vtako, da je posvetil na čast Materi božji svetišče, ki je ravno ta starodavna cerkev, katero so našli pri kopanju na rimskem foru, namreč *Maria Antiqua*. Ta cerkev je pa baje najstarša cerkev v Rimu, posvečena Mariji Devici, ker med cerkvami, posvečenimi Mariji iz VII stoletja jo nahajamo takoj na prvem mestu za glavno rimsko cerkvijo *S. Maria Maggiore*.

Cerkev *S. Maria Antiqua* je v drugi polovici 9. stoletja izginila ker so jo pokrila razdirajoča se palatinska poslopja, na kateres o potem tudi znašali mestno nesnago. Ko cerkev izgine, prične legenda.

Toda novejše preiskave nam kažejo bolj jasno, kako nam je umevati legendo o papežu sv. Silvestru.

» Dolge stopnice, po katerih je hodil sv. Silvester, so bile del Palatina, nakopičene s podrtinami; votlina zmaja so kripke stare cerkve, ki so jo zasuli: voda, ki je dala povod imenu neke zgornje cerkve (*S. Silvester in lacu*) je baje izkopani *lacus Juturnæ* ali studenec Juturnin. Lahko je tudi umeti, kako je nastalo ime *S. Maria de inferno*, kakor so nazivali ono cerkev ali kako drugo, ki je morda stala tik prve in je potem nastala cerkev z imenom sv. Marije Rešiteljice. Ljudje so ji pravili: *S. Maria libera nos a pœnis inferni* t. j. sv. Marija, reši nas peklenških kazni. Rabili so namreč v prenesenem pomenu prejšnji naslov: *de inferno ali in inferno*, ki se ji je v resnici prilagal, in umeval za besedo *inferno* (nižava) pravi pekel. «

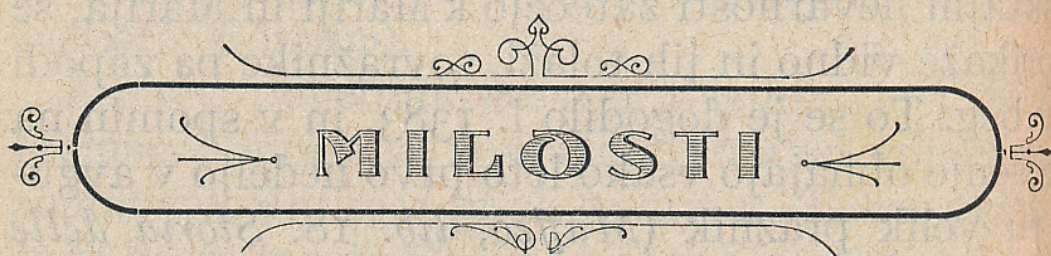
Končno, kakor je tekom let cerkev sv. Marije Rešiteljice nadomestila baziliko *S. Maria Antiqua*, tako je njen naslov *Sv. Marija Rešiteljica — Libera nos a pœnis inferni*, reši nas peklenških kazni — le prvotni naslov *S. Maria Antiqua*, ki je pa postal iz omenjene legende ter docela zatemnil prvotno ime bazilike. Iz tega se vidi, da je to ime med najslavnejšimi naslovi Marijinimi, ker sega v prve čase krščanstva.

Tik cerkve sv. Marije Rešiteljice so stanovale nekaj časa redovnice benediktinke; toda vsled slabega zraka so kmalu zapustile ta kraj ter se preselile k svojim sosestram k sv. Mariji in *Giulia*. Tedaj je pa cerkev skupno z vsemi privilegiji pripadla velezaslužnim redovnicam *Oblate di Tor de' Specchi*: podelili so jim jo tedanji oblastniki iz Riva di Pigna in Campitelli, zbrani k posvetovanju v cerkvi della Minerva, dne 29. aprila 1548. Papež Julij III. je z bulo z dne 25. aprila 1550. potrdil tem redovnicam

pravico do cerkve, ki je ostala v njih oblasti do zadnjih let, namreč do l. 1900.

Slika sv. Marije Rešiteljice bo po papeževem odloku izpostavljena v glavnem oltarju nove cerkve na Testaccio, ki bo zaradi tega nosila slavno ime sv. Marije Rešiteljice.

Preiskovalni odbor za umetnosti v Rimu je l. 1900. določil, da se ima cerkev podreti. Vlada je pritrdila. Sedaj je ta kraj od te družbe zapuščen, ker ga je docela preiskala in mu odnesla vse znamenitosti. Da bi pa tako slavni kraj ne zgubil svoje veljave, pač pa, da bi nadaljevalo Marijino češčenje, ki se je skozi toliko let na tem mestu vršilo, je slavno vladajoči sv. oče Pij X. izročil našemu vrhovnemu predniku nalogo, naj sezida cerkev, da se bo ondi nadaljevala pevati hvala Bogu in slava Mariji Devici.

A. Z. Slavina: — Hvala Mariji Pomočnici, ki je uslišala moje želje in molitev in vrnila zdravje bratu, za katerega ni bilo več upanja.

*

Ivana Bl-č. Maribor: — Storila sem obljubo, da objavim milost, ako Marija Pom. in sv. Anton izprosita spreobrnjenje mojemu očetu. Na smrtni postelji je poželed duhovnika in se je spovedal ter prejel sv. obhajilo. Hvala Mariji in sv. Antonu.

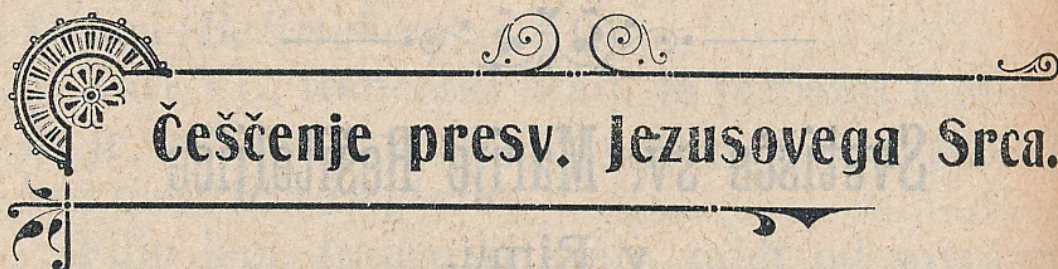
*

Na kolenih pred tvojo podobo, o sladka Marija, kako sem jokala in molila, in kako so jokali in molili mcja Josipina, Tulij in Jakob!

Videli so svojega ljubljenege očeta nevarno bolnega; že je prejel sv. popotnico in so se bali, da ga zgubijo. In ti, usmiljena mati, si obrnila na nas svoj pogled in si uslišala naše molitve in vrnila zdravje ljubljenemu soprogu. Skupno s svojimi sinovi te zahvalim, o Marija, in želim, da vsi molijo z menoj hvaležno: *Češčena Marija*.

OLGA PAGANINI.

Gorica, 1907.

Ti mi bodi prijatelj!

... In je plakal v samoti.

Nikdo ga ni videl in tudi nikdo ž njim čutil bolešči... Vse je bilo mirno, povsod molk, kakor v grobu, le v njegovem srcu je bučal vihar. Bil je žalosten.

Žalosten, ker zapuščen.

Iskal je sreče v svetu, a svet ga je varal. Iskal je prijatelja in ga je našel po dolgem iskanju in težko. Sladek čut mu je takrat legel v dušo... veselje, skoraj sreča, misleč, da je našel srce, ki bo z njim čutilo, nežno-čutno, kakor je bilo materino, srce sorodno njegovemu. Toda... kje je v svetu sreča, nekajljna, stanovitna...? Pokaže se, da osladi za trenutek srce in zopet izgine, kakor prijetne sanje, v katerih si videl ljubljeno bitje, in pusti ti srce še bolj zapuščeno.

Bridko razočaranje! Čutilo je komaj žarek miru, nasmeh sreče, že se je skrivil skupno s prijateljem, in srce je ostalo samo, zapuščeno... žalostno zroč, kako gine prijateljstvo, počasi, a vendar gine, dokler ne zginе kakor žarek večerne zarje, ki zapusti v človeku tesnost in puščobo. Kje naj še išče sreče?

*
**

Nikogar nima, da bi mu odkril svoje gorje... sam mora trpeti.

Pogreznjen v obup stopi v tiho kapelo. Nikogar ni, prostor kakor nalašč, da se razjoka, saj je sam, saj ga nikdo ne vidi, da bi se posmehoval njegovim solzam. Vsaj solze naj lajšajo bol, ker ni najti v svetu usmiljenja. In joka in toži...

V daljavi buči rahlo grmenje: morda zaznamuje vihar njegovega srca, morda naznanja mir, po katerem zdihuje. In vendar ga polni grom s tesnobo in mu množi v srcu žalost. Če bo li tudi nebo hotelo mučiti?... Še bolj se čuti osamelega.

Blisk pretrga gosto temo in obsveti kip na malem oltarju. Je podoba Izveličarjeva. Pogled na podobo ga pogrezne v globoke misli.

— Tudi on je trpel... svet ga je sovražil... umrl je mučenik, zapuščen... In je bil Bog... Če misel mu šine v glavo, ko vidi podobo Izveličarjevo, ki odpira prsi in kaže Srce, kakor bi hotel reči: „Glej Srce, studenec miru!“

Mraz ga prešine, trpka groza, pri tem sladek čut, nato vzdih: „Daj mi svoj mir!“... in se skloni k zemlji.

„Daj mi svoj mir!“... Nikdo ga ne sliši, nikdo ne vidi, le Jezus sluša njegove vzdihe.

*
**

... Žarek miru posije v dušo, kakor skozi prosojne oblake in jo obsije. Kako je sladek ta mir: je mir nebeški, izhajajoč iz Srca, ki ne vara, ki ljubi zvesto — je mir božji.

Ča žarek miru je zmagal nad žalostjo v srcu in osladil trpljenje. Solze so postale sladke, jokal je in jih poželel, medtem po zdihoval z drhtečim glasom: „Ie Ti, o Jezus, mi bodi prijatelj!“

Jezus je slušal prošnjo, ker je bila velikodušna in radodarna, in z nepretrgljivo vezjo ga je priklenil k sebi: — s solzami in trpljenjem.

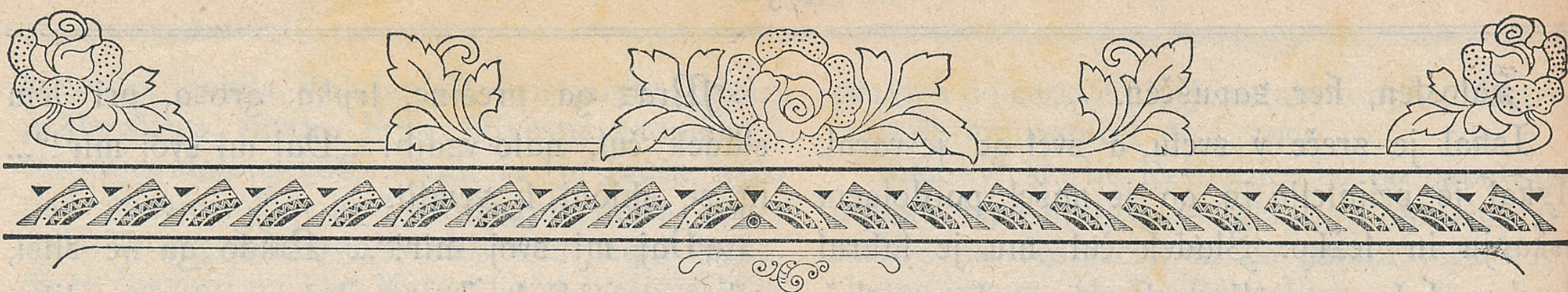
Lešanski.

Češčenje presv. Jezusovega Srca med salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami v mesecu januarju.

(Prva številka pomeni skupino, — druga opravilo, — tretja dan, kdaj naj opravijo zadostilno sv. obhajilo. — Vsakdo naj si zapomni, pod katero skupino spada!)

1.	3,8	—	2.	4,7	—	3.	1,15	—	4.	9,9	—
5 n.	8,5	—	6.	3,16	—	7 n.	7,26	—	8.	5,8	—
9.	6,11	—	10 n.	7,26	—	11.	9,27	—	12.	3,3	—
13.	9,1	—	14.	4,2	—	15.	1,18	—	16 n.	1,5	—
17 n.	6,8	—	18 n.	3,26	—	19.	5,30	—	20.	9,15	—
—	21.	1,17	—	22.	2,9	—	23.	5,26	—	24 n.	7,19
—	25.	7,31	—	26.	9,20	—	27.	6,27	—	28 n.	4,29
—	29.	3,10	—	30.	6,12	—	31.	9,11	—	32 n.	4,1
—	33.	3,19	—	34 n.	1,5	—	35 n.	1,5	—	36.	8,6
—	37 n.	7,19	—	38 n.	6,26	—	39 n.	1,26	—	40 n.	7,5
—	41 n.	9,12	—	42 n.	8,1	—	43 n.	3,19	—	44 n.	2,1
—	45 n.	1,6	—	46.	1,21	—	47.	7,24	—	48.	5,8
—	49.	9,20	—	50 n.	3,1	—	51.	4,25	—	52.	2,23
—	53.	3,2	—	54.	8,13	—	55.	6,25	—	56.	1,14
—	57.	5,29	—	58.	7,31	—	59.	1,16	—	60.	9,30
—	61.	4,31	—	62 n.	2,19	—	63.	5,16	—	64.	6,4
—	65.	9,21	—	66 n.	5,9	—	67.	9,24	—	68.	7,29.

Lastnoročno pismo sv. očeta

PIJA X.

POSLANO DRUŠTVU » DON BOSCO « V TURINU.

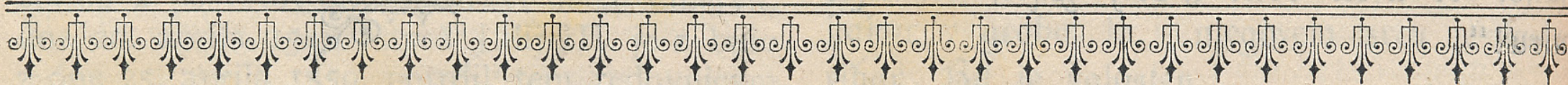
*Ai diletti figli del circolo Giovanni Bosco
di Torino col voto, che visitando la tomba del
Ven. servo di Dio si infiammino alle virtù
delle quali egli ha lasciato luminoso esempio,
al diletto Don Ruffo Superiore Generale e
a tutti i cari sacerdoti, fratelli e cooperatori
della Congregazione Salesiana impartiamo
con effusione di cuore l'apostolica Benedizione
Dal Vaticano li 24 Set 1907*

Pij P. X.

Prestava. — Ljubljenim sinovom društva „Don Bosco” v Turinu, z željo da bi se pri obisku, ki ga napravijo na grob častiljivega služabnika božjega navdušili za kreposti, v katerih nam je pustil jasen zgled, ljubljenemu don Ruffo, vrhovnemu predstojniku, in vsem dragim duhovnikom, sobratom in sohrudnikom salez. družbe, podelimo s polnim srcem apostolski blagoslov.

V Vatikanu, 24. sept. 1907.

PAPEŽ PIJ X.

Pogled po svetu

Društvo » Don Bosko «. — Dne 29. septembra so se zbrali na grobu častitljivega don Boska nekdanji gojenci sal. zavodov, da so tvorili novo društvo z imenom » *Don Bosko* «. Veličasten je bil prizor na široko dvorišče, okrašeno s cvetkami in zastavami, polno ljudstva, iznad katerega se je dvigalo 30 zastav, najbolj odličnih kršč. društev turinskih. Navzoči so bili monsign. Janez Cagliero, tit. nadškof v Sebaste, Alojzij Spandre, pom. škof turinski, kardinal Richelmy, don Rua in več drugih cerkvenih in svetnih dostojanstvenikov. Škof Spandre, don Boskov gojenec, je z lepimi besedami pozdravil častitljivega vzgojitelja, počivajočega v grobu pred njihovimi očmi. Advokat Martina je razlagal pomen tega shoda in opisoval koristi, ki izhajajo od don Boskovih sinov. Po govoru je predsednik društva prebral število brzojavk, došlih od vseh strani od salez. sotrudnikov in krščanskih društev. Vitez Bonino je spodbujal mladeniče novega društva, naj bodo pokorni sv. očetu po nauku in zgledu don Boskovem. Govore je zaprl slavni advokat Štefan Skala.

Novi misijonarji. — Dne 26. oktobra se je poslovilo 50 novih misijonarjev in 30 hčera Marije Pomočnice in odpotovalo v Ameriko, Azijo in Afriko. Odhoden govor je govoril misijonar C. Santinelli v navzočnosti mnogobrojnega ljudstva, ki je do zadnjega polnilo cerkev. Nato je kardinal Richelmy blagoslovil junaško četo in jo nadvuševal z milimi besedami, na kar so se odpeljali na kolodvor in od ondod proti Genovi, kjer so zadnjič pozdravili ljubljeno domovino. Bog blagoslovi junaško četo hrabrih sinov in hčera don Boskovih, Bog blagoslovi njih delovanje!

Rim. — Cerkev, katero na željo sv. očeta zidajo salezijanci v Testaccio v Rimu, bo v kratkem dodelana. Cerkev poklonijo sv. očetu kot dar sotrudnikov v jubilejnem letu. Ko je papež to zvedel, poslal je dne 4. sept. t. l. vsem dobrotnikom te cerkve poseben blagoslov.

Bologna. — Naslednik kardinala D. Svampe je imenovan mons. Jakob de Marchesi della Chiesa, gorec sal. sotrudnik.

Faenza (Italija). — V milanskem *Musica Sacra* (5. avg.) beremo: » Zopet so č. salezijanci imeli čast pokazati se pospeševalce cerkvenega petja. V Faenzi, ki je domovina tolikih umetnikov, se je prvi teden avgusta vršil v sal. zavodu tridnevni shod za gregorijansko petje pod vodstvom salezijanskega duhovnika Torkvata Tasso in benediktinca P. Pavla Ferretti. Udeležba je bila mnogobrojna. Čestitamo salezijancem, ki oživljajo vedno in povsod cerkveno petje. «

Mendoza. — Dne 7. avg. so salezijanci ob veliki

udeležbi duhovščine in sotrudnikov blagoslovili novo cerkev Marije Pomočnice.

Bogotá (Kolumbija). — Salezijanska poljedelska šola v Bogotá je bila obdarovana na razstavi z zlato svetinjo. Časopisi so laskavo pisali o novem sistemu obdelovanja, katerega poučujejo salezijanci v svojih šolah.

Buenos Ayres (Amerika). — Dne 18. avgusta so v stolnici v Buenos Ayresu v Argentini, kamor so stopili prvi salez. misijonarji, z veliko slovesnostjo praznovali povišanje don Boska med častitljive. Navzoči so bili gojenci in gojenke iz vseh salezijanskih zavodov tega mesta, katerih je nad 4000. Cerkev je bila polna ljudstva vse starosti in vseh stanov. Veličastno je bilo petje 500 glasov, spremljanih z orkestrom. Po slovesni sv. maši, katero je pel nadškof Espinoza, je bil slovesen *Te Deum*.

Popoldne je bila veselica v zavodu Pija IX. Začela se je s telovadnimi vajami, katerih so se udeležili tudi gojenci iz zavoda Leona XIII. Temu je sledil koncert, obstoječ iz štirih salez. godb iz mesta, med katere so vmešavali petje in deklamovanje. Praznik bo ostal globoko v spominu.

Indija. — V Tanjore so dne 28. avg. odprli nov zavod. Blagoslovil ga je monsign. Emanuel Vieira de Castro, škof v Meliaporu. Godba kneza Raje, katero so naprosili pridni sotrudniki, je svirala med slovesnostjo in jo povzdigovala. Zvečer je bila kratka akademija. Bilo je navzočega mnogo občinstva.

RAZLIČNO

Zasluge rimskih papežev.

I. Papeži so omikali družbo.

Kdo more prešteti dobrote, katere je svet prejel od papežev? Papeži so ublažili značaje, papeži so obvarovali Evropo pred suženstvom nemškega despotizma, jo rešili barbarov, zlasti turkov, papeži so razširili vedo in umetnost, papeži so bili začetniki omike.

Koliko so storili papeži, da bi oblažili človeško družbo. Kaj je bila Evropa, predno so mogli papeži vplivati na človeštvo? Kakšna je bila omika? Vsa oblast je obstala v moči in kdor je bil močnejši, ta je gospodoval; soprog je imel popolno oblast nad svojo soprogo, oče nad svojim sinom, bogataš nad ubožcem. In kaj so storili papeži? Učitelji Kristusovega nauka, ki uči pravico in ljubezen, so počasi ta nauk polagali v srca in z opomini, postavami in modrimi kaznimi upognili družbo, jo vzdignili, razsvetlili in omehčali. Žena je zopet dosegla svojo čast, oče je oblažil svojo oblast, človek je postal bolj nežnočuten, mogočnost ni bila več tako samosilna.

Suženstvo je bilo barbarsko delo. Tisoč ljudi je ječalo v verigah. Zanje ni bilo spoštovanja, ne usmiljenja; gospodarji so imeli nad njimi popolno oblast,

lahko so jih mučili in tudi morili. Tacit pripoveduje, kako je neki suženj usmrtil Pedamija Sekunda. Vsled tega ni bil usmrčen le suženj-morilec, marveč vsi sužnji onega gospodarja, katerih je bilo 400. Kako grozovito klanje! In nikdo se ni mogel pritožiti, ker to dovoljenje so dajale postave. Papeži so se neumorno trudili, da so odpravili to barbarstvo.

S pomočjo škofov in duhovnikov, s pomočjo postav in opominov so najprej poboljšali stanje sužnje, slednjič pa suženstvo skoraj docela odpravili. Takoj se jim ni posrečilo, temmanj, ker so skušali to doseči samo z nasveti, a s stanovitno gorečnostjo jim je slednjič vendar posrečilo. Gregor I. je podelil nekaterim sužnjem duhovsko čast in je tako razdril mnenje tistih, ki niso poznali v sužnju človeka, ter jim pokazal, da so sužnji ljudje kakor drugi, pleme-

ga papeža. Tudi svetna oblast je začela nasprotovati temu barbarstvu, a to šele v zadnjih časih, medtem ko so mu že pred 400 leti nasprotovali papeži in ga zavrgli.

Vrh tega so se papeži tudi trudili, da bi brzdali jezo pri bolj omikanih narodih — pri Grkih in Rimljanih. Sovraštvo in maščevanje je bilo povsod razširjeno. Vsak dan je tekla kri maščevanja. Papeži so kazali nele božjo zapoved, ki ukazuje ljubezen do bližnjega, posluževali so se vsevrstnih sredstev. Prepovedali so stopiti v cerkev z orožjem; izrekli so izobčenje tistim, ki bi se drznili vzdiginti v cerkvi orožje z zlobnim namenom; tistim, ki so imeli javno sovraštvo, so prepovedali prisotstvovati božji službi . . . In ti predpisi niso veljali le za priprosto ljudstvo, marveč tudi za kneze in cesarje; in mi vi-

Nova salezijanska hiša v Tanjore (Indija).

niti po naravi in zmožni, kakor drugi, najvišje časti. Gregor III in Caharija sta se trudila, da bi ubogim sužnjem preskrbela posebno varstvo. Gregor IX. in Aleksander IV. sta delovala za rešenje sužnje in zagotavljala, da je to najboljše delo, kdor hoče doseči božje usmiljenje. Janez IV. je zbiral denar in ga v velikih svotah pošiljal v Dalmacijo za odkupovanje sužnje. Inocenc III. je potrdil poseben red, ki je imel namen reševati sužnje in v kratkem jih je oprostil nad 30 tisoč. Pij II. je ostro karal tiste kristjane, ki so prištevali spreobrnjence sužnjem. Pavel III. in Urban VIII. sta zavrgla tiste, ki so prodajali in kupovali indijance kot sužnje. Gregor XVI. videč, da suženstvo med zamorci, četudi pomanjšano, vendar še ni docela odpravljeno, ga je slovesno zavrgel, češ, da nasprotuje pravici. Tako so se papeži trudili za rešenje sužnje. Treba je opomniti, da celo v najnovejših časih ni manjkalo mogočnežev, ki so stiskali narode. In kdo se je vzdignil zoper to barbarstvo? Ni bilo modroslovje, ne politika, ne napredek, marveč kat. vera v ustih rimske-

dimo cesarja Teodorija, kakor se podvrže javni kazni vsled umora v Tesalonice, vidimo Monzika, Gwidwerka in druge. Vzgledi tako slavnih oseb so mogočno vplivali na nižje ljudstvo in mu kazali pot do omike.

Papeži so bili slednjič posredovavci miru, zlasti med vladarji. Njih delovanje je zabranilo vojske, prelivanje krvi in moritev. Tudi tu je usluga rimskih papežev, in ta čin je tako gotov, da ga pripoznajo celo protestanje, vsled česar Sismund imenuje papeže *miritelje velikašev*.

Kaj več? Papeži so cesarjem in vladarjem celo zapovedovali in jih spominjali na dolžnosti in pravice; ustavljali so se jim in branili nedolžnost in pravico pred despotizmom. Lahko bi našteali premnogo činov, toda zadostuje jih nekaj. Filip Avgust se je hotel združiti z gotovo Nežo, medtem ko je še živela prava soproga Ingelburga. Kralj Filip je bil mogočen, toda papež Inocenc III. ga je opomnil njegove dolžnosti in videč, da to ne zadostuje, se je poslužil kazni in tako prisilil Filipa, da je zopet

vzel pravo ženo. Napoleon I. je prezrl pravico in vero ter hotel vladati nad celo Evropo. In glej, medtem ko so se vsi tresli pred njim, medtem ko je bila vsa Evropa rada ali nerada pokorna njemu, bil je vladar, živeč v Italji, ki se ni bal zoperstaviti ošabnemu cesarju. In kdo je bil ta vladar? Papež Pij VI. in Pij VII. Ta dva se nista udala krivičnim zahtevam, trpela sta, toda vedno sta oznanjala pravico. Pozneje slišimo Pija IX., ko opominja ruskega carja Aleksandra, naj bolj milo ravna s Poljaki, kar so hvalili vsi, celo krščanski nasprotniki.

Koliko dobrot moramo pripoznati v teh in drugih slavnih činih. Papeži so se potegovali vsekdar za pravico; zavrgli so despotizem, zavrgli dela, iz katerih bi izhajalo puhujšanje, skrbeli so za nerazrušljivost zakonov, za vse, iz česar izvira red, mir in omika narodov. Tako so se papeži vedno trudili za ublažitev značaja in omiko človeške družbe.

NEVESTA PRESV. SRCA

ALI

BLAŽENA MARGARETA MARIJA ALACOQUE

V.

**Nebeški zdravnik — Čudovita žeja po trpljenju —
Se ji prikaže Jezus — Sv. obhajilo — Serafinska
ljubezen do presv. zakramenta.**

Medtem ko jo je Jezus vodil po trnjevi poti in jo pustil, da je pila iz keliha trpljenja, ji je pošiljal tolažbo in ji kazal vidno svoje varstvo. Mati je ležala bolna na postelji. Zdravnik je prišel, da bi polajšal krute bolečine, a v neprevidnosti je rekel hčerki, da brez čudeža mati ne more ozdraveti. Kakor mrzlo bodalo so te besede segle do srca pobožne mladenke. Ne vedoč, kaj storiti, teče v cerkev se vrže na kolena pred tabernakelj in v solzah prosi nebeškega Ženina, da bi pomagal materi. Jezus je slušal zaupljivo molitev; proti vsakemu upanju je izginila nevarnost in v kratkem času je bolnica okrevala. Te hude skušnje, katere je prenašala s polno vdanostjo v voljo božjo, so jo povzdigovale na poti popolnosti, in živela je bolj angelsko, kakor človeško. Vedno je bila združena z Bogom, polna neugasne žeje po trpljenju in ponižanju. Šele 15 let stara in že se je udala neverjetni pokori. Brat Kri-zostom piše, da si je vezala telo v železne verižice, ki so se zajedale globoko v meso in ji provzročale nestrpne muke; da se je ostro postila in spala na trdih deskah, kadar ni cele noči prebudila v pobožni molitvi in v sladkih pogovorih z ljubljnim Ženinom.

Jezus jo je obdaril z ono žejo po trpljenju, ki je polnila v življenju njega in ga peljala na Oljsko goro, kjer je izdihnil na lesu sv. križa. Trpljenje je cvetka, ki se razcvita samo na zemlji in s svojim mamljivim vonjem omami pobožne duše, da jo odtrgajo in nosijo tje do groba. Da bi ne onemogla v hudih poskušnjah, jo je začel Jezus krepiti z vidno prisotnostjo: prikazal se ji je v podobi *Ecce homo*.

Pogled na božjega Ženina, najlepšega in naj bolj ljubega med vsemi bitji, z glavo ovenčano z bo-dečim trnjem, z okrvavelim obličjem, z rokami zvezanimi kakor razbojnik, pogled na Ženina, ran-jenega od bičanja, ki jo je ljubeznivo zrl z očmi, otemnelimi vsled trpljenja, vžgal je v Margareti tolik plamen ljubezni, da se ji je vse trpljenje, ono zaničevanje, ona revščina, ona sužnost, ono pso-vanje zdelo sladko. Drugikrat se ji je prikazal pribit na križu, z odprto rano na prsih, ali pa sklonjen pod težkim križem. Tedaj ni mogla več prenašati in je prosila ljubega Ženina, naj jo pridruži svojim mu-kam, naj ji položi na glavo trnjevo krono, naj ji prebode z žebli roki in nogi in ji položi na rame sv. križ. In je podvojila ljubezen in spoštovanje do oseb, ki so jo žalile, ter jim ljubeznivo stregla, zanje molila in jih imenovala prave prijatelje svoje duše, liki dišeče drevo, ki nadme sekuro, ki ga seka, z di-šavo, ali kakor jagnje, ki liže roko mesarju, ko ga pelje v klavnico.

Prikazni Jezusove so bile pogoste, zlasti kadar se je povečalo njeno trpljenje, in Margareta se ni čudila, misleč v svoji priprostosti, da tudi druge njene tovarišice uživajo isto srečo. Kadar je našla trenutek prostosti, tekla je v cerkev obiskat svojega Ženina in se je približala kar najbolj bližje oltarju, da bi poslušala utripljeje božje ljubezni in si kakor žejen jelen ugašala žejo pri čistih vodah, ki izvirajo iz tabernaklja. Jezus jo je takoj zamaknil in jo peljal v skrivno celico svoje ljubezni ter jo napojil z naj-slajšim veseljem, ki zamori trpljenje in je stori ne-čutno. Noč in dan bi najrajši ostala tu, v podnožju oltarja, ne meneč se za hrano, ne za počitek, da bi počasi ginevala v ljubezni do Jezusa, kakor goreča sveča, in bi tako vrnila nebeškemu kralju ljubezen z ljubeznijo. Sveta zavist jo je polnila pri pogledu na one presrečne duše, ki so bile proste in so se mogle pogosto približati angelski mizi. Uboga Margareta! Osebe, ki so samosiljevale v družini, so jo ovirale, da ni mogla vsekdar ustreči serafinskim željam in se nasititi z angelskim kruhom. Pobožna devica se je trudila, da bi si naklonila njihova srca in s tem dosegla, da bi ji dovolili zahajati v cerkev, a ni se posrečilo. Ali pa more deroča voda ugasiti ogenj ljubezni, in potok trpljenja zadušiti gorečnost?

Ker ni mogla zahajati v cerkev, iskala je samotne kraje in izlivala ondi svoje srce. Posebno priljubljen kraj, kamor je najrajši zahajala, je bila visoka skala blizu hiše, s katere je mogla viditi cerkev, stoječo ne daleč na malem gričku. Od tu je obračala hle-peči pogled proti cerkvi, kjer je prebival božji Izve-ličar, brez vsake časti, zapuščen od ljudi; in je vabila angela varuha, naj on nese pozdrave Jezusu in se mesto nje prostre pred oltarjem. Zvečer, ko se je zmračilo, je odsevala skozi okno bleda svetloba večne luči, zvesta služabnica nebeškega Kralja, podoba plamtečega ognja, ki je plamtel v Jezusovih prsih, in zdelo se je, da s plamikanjem vabi ljudi, da bi v sveti ljubezni častili tistega, katerega je zaprla ljubezen med ponižne stene, kakor jetnika — v ta-bernakelj. Pri tem pogledu je Margareta čutila, kako se je vžigal v prsih ogenj ljubezni, in iz očí ji je lil potok solza, in tam v nočni tišini na trdem kamenju, z očmi proti cerkvi, je prebila ure, poza-bivši nase in na svoje muke.

VI.

Skrivnosti človeškega srca — Mlačnost v molitvi — Zabave posvetnjakov — Borba dveh ljubezni.

Tako je rastle naša blažena deklica v samoti Lhautecour, čista, lepa, ljuba Bogu in njegovim angelom, kakor lilija, ki raste v prijaznem vrtu, ob vodi čistega studenca. Dopolnila je 16. leto, ko so se dogodile v družini velike izpremembe. Dva starejša brata sta postala polnoletna in sta prevzela vodstvo ter vrnila materi ono oblast, katere je bila oropana. Hišne zadeve so dobro prospevale, vrnilo se je boljše življenje in ž njim veselje in mir. Začeli so pa prihajati mladeniči, ki so želeli Margareto v zakon. Kako so vendar globoke in neumljive skrivnosti človeškega srca! Margareta, ki je bila močna sredi najbolj grozovitih muk in je v nesreči zajemala moč za pot proti svetosti, Margareta, ki je ljubila zaničevanje, da bi postala podobna nebeškemu Ženinu, je začela postajati mlačna in padati iz višave popolnosti, kamor je bila dospela. Smo že rekli, da je trpljenje sladek pritisk, ki nas sili proti nebu: kadar ni več trpljenja, da bi budilo naša srca, mi se ustavimo v minljivih stvareh in pozabimo nebeško domovje. Tako se je zgodilo z našo svetnico. Našla je veselje v prijetnih zabavah, ki jih je nudil svet, opuščala je molitev, spoved in sv. obhajilo, mislila je na obleko, da bi dopadla svetu. Prišli smo do najbolj žalostnega trenutka v njenem življenju, ki nas sili objokovati slabost človeškega srca, ki tako hitro pozabi božjih dobrot, le da ustreže svetnim zahtevam. A podvizam se opomniti, da je v tem stanju mlačnosti, v katerem se je nagnila proti zemlji, ohranila vedno srce čisto in nedolžno, in da smrtni greh ni nikdar otemnil čistosti njene duše. Presrečna devica je nesla obleko nedolžnosti neomadeževano v grob. Božji Ženin je čuval nad njo in ji pokazal, kako ga žali, kdor se zoperstavlja nežni njegovi ljubezni. Sredi veselih zabav je metal puščice, da so prodirale njeno srce in ji grenile vsako veselje; in kadar se je vrnila domov, ji je v tišini njene sobice skrivnostno govoril in ji očital črno nehvaležnost. Tedaj se je Margareta žalostna vrgla na kolena, jokala in se krvavo bičala. Kljub temu jo je svetno dobrikanje zopet zmotilo; zopet se je vrnila na svetno pot in se venčala s svetnimi cvetkami, ki trpe le en dan in potem ovone in puste le trnje. Nekega pustnega večera se napuhnjeno obleče in se poda na veselo zabavo, kamor so jo vabile hudobne prijateljice. Ko se vrne domov in slači ošabno obleko, se ji pokaže božji Izveličar, ves onemogel od težkih udarcev, z očmi polnimi solz, z bledim, žalostnim obličjem, ves ranjen in raztepen. Potem ko jo je zrl z resnim obličjem, začel jo je ostro karati. » Kruta hči«, ji reče, » občuduj, v kako stanje me je vrgla tvoja posvetnost! Ti zgubljaš čas neskončne vrednosti, od katerega boš morala dati o smrtni uri oster odgovor. Ti me izdajaš in preganjaš, potem ko sem Ti dal toliko dokazov svoje ljubezni. « To očitanje in pogled na trpečega Gospoda, je ranilo rahločutno srce mlade device in jo prisililo v nepretržen jok. Nato si je odkrila hrbet, se dolgo bičala s šibami, da bi zadostila razžalenju božjemu in si je celo telo prevezala z debelo vrvjo, polno vozlov, tako tesno, da jo je ovirala mirno di-

hati, in ko je hotela vrv odložiti, morala je trpeti krute muke, ker se je zajedla globoko v meso. Istotako je ovila roke v železno verižico in si pripravila posteljo iz grčavih desk, da bi se mučila tudi v spanju. Ni mogoče naštetih vseh kazni, s katerimi je pokorila deviško telo. In vendar, medtem ko je še kri curljala iz telesa in so lile iz oči solze pokore, se ni znala premagati, da bi se ločila od sveta in zapustila svetne zabave.

Toda, morala je prestati drugo, še bolj grozovito borbo. Več bogatih mladeničev je pozelelo po njej in jo želelo v zakon. Sorodniki so jo silili, zlasti mati, ki je pričakovala boljše življenje, doslej še polno trnja. Margareta se je ustavljala, spominjajoč se obljube devištva, medtem ko je mati prosila s solzami, da bi pomagala in jo rešila iz revščine, češ, da ima le v njo še zaupanje. Tako sta se borili dve največji ljubezni: ljubezen do Boga in do matere, da bi si pridobili srce naše device. » O moj Bog«, vpije blažena v svojih spisih, » le ti si bil pričate dolge in krute borbe, ki sem jo jaz trpela. Jaz bi bila onemogla brez posebne pomoči tvojega usmiljenja. Hudobni duh se je posluževal nežnosti in ljubezni, katero sem čutila do matere, in mi neprenehoma kazal solze, katere je prelivala, govoreč mi, da bo umrla od žalosti in to vsled mene, ako postanem redovnica, za kar bom morala dajati Bogu oster odgovor, ker je bila popolnoma izročena moji skrbi. To mi je delalo nestrpno muko, kajti ljubezen je bila tolika, da nisva mogli živeti ločeni. Iz druge strani me je spodbujalo hrepenenje po redovniškem stanu, združeno s strahom, ki sem ga čutila pred vsako nečistostjo. Vsled vsega tega sem trpela kruto mučitev. Nisem našla počitka, vedno sem prelivala solze in, ker nisem imela osebe, kateri bi odkrila svoj položaj, nisem vedela, kaj mi storiti. Slednjič je ljubezen do matere začela prevladati; začela je misliti na obljubo, katero je storila, toda še majhna, takrat ko je še ni umela, in potem na težavo redovniškega stanu. Ali bi ne dobila lahko oproščenja in potem stopila v zakon ter ustregla materni želji? Toda že sama misel na zakon jo je strašila. Prebila je tri ali štiri leta v tem težkem dvomu. V dvajsetem letu se je zopet porodila želja po samostanu. Jezus in svet sta tekmovala za njeno srce. Še kaka borba in potem bo zmagala božja ljubezen in kraljevala sama v njenem srcu ter jo storila serafina na zemlji. (Dalje).

NEKROLOG.

Katarina Pregelj. — *Litija.* — Bila je pridna sotrudnica in je z veseljem delovala za sal. naprave. Bila je tudi goreča častivka presv. Jezusovega Srca. Ljubiteljici tega presladkega Srca ni zadostovalo, da bi le sama opravljala dnevne pobožnosti, marveč je navduševala tudi druge za to lepo češčenje. Blago sotrudnico in pridno častivko presv. Srca priporočamo v molitev.

Priporočamo tudi sotrudnico **Marjano Prešern** iz Vrbe na Gorenjskem.

KAZALO ZA LETO 1907.

LETO I.

Št. 1-2. — Januar-Februar.

Sotrudnikom in sotrudnicam	1
Življenje don Boska	3
Preventivni sistem vzgajanja, I	5
Koristno razjasnilo sv. zbora	7
Iz salezijanskih misijonov:	
a) Začetek in razvitek v Pampi in Sev. Patagoniji	10
b) Severna Patagonija	14
c) Matto Grosso	14
d) Južna Patagonija	16
e) Argentina	17
f) Jamaika	18
Odpustki salez. sotrudnikov	18
Pobožnost do Marije, pom. kr.	19
Milosti	20
Češčenje presv. Jezusovega Srca	21
Pogled po svetu	22
Življenje Savia Dominika	24
Različno	25
Nekrolog	27
Bog plačaj	28

Št. 3. — Marec.

Sotrudnikom	29
Razširjajmo dobro berilo	30
Preventivni sistem vzgajanja, II	31
Življenje don Boska (dalje)	33
Namen salezijanskih shodov	36
Odpustki salez. sotrudnikov	37
Iz salezijanskih misijonov:	
a) Srednja Patagonija in Ognjena zemlja	38
b) Matto Grosso	43
c) Jamaika	45
Pobožnost do Marije, pom. kr.	46
Milosti	47
Češčenje presv. Jezusovega Srca:	
a) Trpljenje	48
b) Češčenje v mesecu aprilu	48
c) Nove častivke in častivci	48
d) Sam	49
Pogosto sv. obhajilo bolnikov	49
Pogled po svetu	49
Življenje Savia Dominika	51
Nekrolog	52

Št. 4. — April.

Ljubezen do bližnjega	53
Profesor Celestin Durando	56
Preventivni sistem vzgajanja, III	58
Odpustki salez. sotrudnikov	59
Življenje don Boska (dalje)	60
Praznični oratorij	63
Iz salezijanskih misijonov:	
a) Matto Grosso	65
b) Indija	70
Pobožnost do Marije, pom. kristjanov	71
Milosti	72
Zaupajmo v Marijo	73
Češčenje presv. Jezusovega Srca:	
a) Dragim častivkam	74
b) Češčenje v mesecu maju	75

c) Nove častivke in častivci	75
d) Mir z vami	75
Pogled po svetu	75
Življenje Savia Dominika	79
Nekrolog	80

Št. 5-6. — Maj-Junij.

Mariji, pomočnici kristjanov v Valdoccu	81
Kraljici majniški, pomočnici kristjanov	82
Žrtev ljubezni	84
Salezijanska konferenca	85
Kaj so odpustki	86
Odpustki salez. sotrudnikov	86
Ustanovitev družbe Marije Pomočnice	87
Dober nauk	89
Življenje don Boska (dalje)	90
Iz salezijanskih misijonov:	
a) Matto Grosso	94
b) Indija	98
c) Kitajsko	101
d) Mosambik	101
Pobožnost do Marije, pom. kristjanov	102
Milosti	103
Češčenje presv. Jezusovega Srca:	
a) Kakšen duh nas mora polniti v mesecu Jezusovega Srca	105
b) Češčenje v mesecu juniju	106
c) Nove častivke in častivci	106
d) Češčenje v mesecu juliju	106
Najsvetejši Srci	107
Pogled po svetu	107
Življenje Savia Dominika	109
Nekrolog	110
Različno	111
Zgodnja danica	111

Št. 7. — Julij.

Delujmo	113
Praznični oratorij	115
Nasledki dobre vzgoje	116
Salezijanska delavnica	118
Odpustki salez. sotrudnikov	119
Življenje don Boska (dalje)	120
Iz salezijanskih misijonov:	
a) Matto Grosso	124
b) Ekvador	126
Razjasnilo o pogostem sv. obhajilu bolnikov	130
Pobožnost do Marije, pom. kristjanov:	
a) Marijin mesec v svetišču Mar. Pom. v Turinu	131
b) Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku	132
Milosti	132
Češčenje presv. Jezusovega Srca:	
a) Češčenje v mesecu avgustu	134
b) Nove častivke in častivci	134
Ljubezen in zadoščenje	134
Pogled po svetu	135
Slika iz Patagonije	137
Življenje Savia Dominika	139
Nekrolog	140

Št. 8. — Avgust.

Zakaj moramo skrbeti za mladino?	141
Tretji shod prazničnih oratorijev	143
Življenje don Boska (dalje)	145
Zločini pri nedoletnih in krščanska šola	147

Odpustki salez. sotrudnikov	147	Tretji shod prazničnih oratorijev	220
Iz salezijanskih misijonov:		Različno	221
a) Kolumbija	150	Nevesta presv. Srca	222
b) Mosambik	151	Za mesec november	224
c) Iz Vzhodnega Ekvadora	154	Priporočamo	224
Pobožnost do Marije, pom. kristjanov :		Št. 11. — November.	
a) Jezus sam proglasi Marijo pomočnico kristjanov	158	K zlati maši sv. očeta	225
Milosti	159	Naš dar. Poziv duh. Mihaela Rue salezijanskim sotrudnikom	226
Češčenje presv. Jezusovega Srca:		Spomin umrlih - 2. november	228
a) Češčenje v mesecu septembru	159	Nekaj o vzgoji	229
b) Nove častivke in častivci	159	Odpustki salez. sotrudnikov	232
Ena ura miru	160	Življenje častitljivega don. Boska	233
Hčere Marije Pomočnice	161	Na grobu častitljivega don Boska	237
Pogled po svetu	163	Iz salezijanskih misijonov :	
Zakaj? — Zato	164	a) Skozi Ekvador	240
Zaušnica	165	b) Dva meseca na otoku Dawson in Ognjeni zemlji	241
Življenje Savia Dominika	166	Pobožnost do Marije, pomočnice kristjanov	245
Št. 9. — September.		Milosti	246
Častitljivi don Bosko	169	Češčenje presv. Jezusovega Srca: Idimo k Jezusu. Nove častivke in častivci	246
Dekret za beatifikacijo in kanonizacijo don Boska	171	Pogled po svetu	247
Odpustki salez. sotrudnikov	176	Različno: a) Na praznik umrlih	248
Iz salezijanskih misijonov :		b) Spomini	249
a) Hong-Kong	177	Nevesta Presv. Srca ali Blažena Margareta Marija Alacoque	249
b) Makao	178	Nekrolog	252
c) Skozi Ekvador	180	Za mesec november	252
č) Patagonija	182	Priporočamo	252
Za mesec oktober	183	Št. 12. — December.	
Pobožnost do Marije, pom. kristjanov :		O petdesetletnici papeževega mašništva	253
Češčenje Marije Device med prvimi kristjani	184	Na vzhodu	256
Milosti	184	Življenje častitljivega don Boska	257
Češčenje presv. Jezusovega Srca :		Pravi pojem o sal. sotrudniku	261
a) Če bi bil cvetka	185	S pedagogičnega polja	261
b) Češčenje v mesecu oktobru	185	Otrokom	262
c) Nove častivke in častivci	185	Odpustki sal. sotrudnikov	262
Pogled po svetu	186	Iz salezijanskih misijonov	
Don Bosko na južnem Francoskem	189	a) Patagonija	263
Častitljivi Janez Bosko in sv. Vincencij Pavl.	193	b) Iz Magelhäenovega preлива	263
Pravila salezijanskih sotrudnikov	194	c) Skozi Ekvador	264
Nekrolog: Nj. Em. presv. kard. Svampa	195	Dvanajst let nazaj	266
Št. 10. — Oktober.		Sestra Terezija Rinaldi	208
Don Boskova ljubezen do papeža	197	Knjige poslane v dar	269
Odpustki salez. sotrudnikov	199	Pobožnost do Marije pom. kristjanov:	
Praznični oratorij	200	a) Marija varuhinja v vojski	270
Življenje častitljivega don Boska	201	b) Svetišče sv. Marije Rešiteljice	271
Stari in novi lažniki	206	c) Milosti	272
Velevažna izjava	210	Češčenje presv. Jezusovega Srca	
Iz salezijanskih misijonov		a) Ti mi bodi prijatelj	272
a) Kolumbija	211	b) Češčenje v mesecu januarju	273
Pobožnost do Marije, pom. kristjanov:		Avtograf sv. očeta Pija X.	274
Preblažena Devica razlaga sv. Gregoriju verske resnice	216	Pogled po svetu	275
Milosti	217	Različno: Zasluge rimskih papežev	275
Mati - Marija	217	Nevesta presv. Srca ali Blažena Margareta Marija Alacoque	277
Češčenje presv. Jezusovega Srca :		Nekrolog	278
a) Češčenje v mesecu novembru	218	Kazalo za leto 1907	279
b) Novi častivci in častivke	218		
Pogled po svetu	219		